

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமః.
ஸ்ரீ ம து ர க வி ய ழ் வ ா ர்
திருவாய்மலர்ந்தருளிய
கண்ணி நுண்சிறுத்தாம்பு.

இதற்கு ப்ரதிபதமும்,
ஸ்ரீ-உ-வே. பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த
வ்யாக்யாநமும்
பின்புள்ளாரருளிச்செய்த அரும்பதமும்
இவை,
வித்வான் - ஸ்ரீபெரும்புதூர்
ஆசிரி - ராமாநுஜாசார்யரவர்களாலும்,
ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீபாதனாஸியாகிய
கா - ராமஸ்வாமிநாயுடு அவர்களாலும்
பலப்ரதிகளைக்கொண்டு பிழையறப்பரிசோதிக்கப்பட்டு
ஸ்ரீ-உ-வே-திருமலை-நல்லான்சக்ரவர்த்தி
க்ருஷ்ணமாசார்யரவர்கள்
திருவடிசம்பந்தியும்,
பரசமயகோளரியாகிய
ஸ்ரீமான்-முடிச்சூர்-அப்பாவுமுதலியாரவர்களால்
ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும்,
ராயப்பேட்டை:
ஸ்ரீமத்வரவரமுநீந்த்ரரை வாழ்த்துஞ்
சபையைச்சேர்ந்தவருமாகிய
ஸ்ரீ - ரா - ராமக்ருஷ்ணபிள்ளையவர்களால்,
சென்னை:
ஆதிகலாநிதி அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

முதற்பதிப்பு--௧௦௦௦.

ஆழ்வார்திருவவதாரவருஷம்-சக அக-க்குச்சரியான
ப்ரமாதிவருஷம் - சித்திரைமீ.

1879.

Registered Copy right.

ஸ்ரீ

இக்ரத்தம் வேண்டுமவர்கள் சென்னை-கிளப்
பவுஸ்க்கடுத்த புதுப்பாக்கம் பெருமாள்முதலி
யார்விதியில் - எ - வது கதவிலக்கமுள்ள க்ரு
ஹத்திவிருக்கும் - ஸ்ரீ - ரா - ராமக்ருஷ்ண பிள்
ளையினிடத்தில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

க்ரயம் - அணா - ௫.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநமঃ.

கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு.

ஸ வ் யாக் யாந மான

தனியன்கள்.

மூலம்.

கவிதிதவிஷயானுரூபாரூபவதிஷ்டா
பிவமாநகோதுவொமஃ | கவிவமணவஸா
தூபுகஸஷ்டியாசகவிஹு ருபெபிபாலிவஸா ||
அவிதிதவிஷயானுரூபாரூபவதிஷ்டா ||
அவிதிதவிஷயானுரூபாரூபவதிஷ்டா ||

வ்யாக்யாநம்.

(அவிதிதவிஷயானுரூபாரூபவதிஷ்டா) இதில் “வேறெ
ன்றுநானறியேன்” என்று - ஆழ்வாரையொழிந்தவிஷய
ங்கள் அவிதிதங்களாயிருப்பாராய், “சடகோபர்” என்னு
ந்திருநாமத்தையுடையான நம்மாழ்வாருடைய அதுபவ
பரீவாஹரூபமான திருவாய்மொழியின் காநமேபோகமா
யிருக்குமவராய், அவ்வளவிலும் நில்லாதே அதுக்குமேலு
ம் அவர்வாத்ஸல்யாதிகுணத்தாலுந்தோற்று, அவரையே
“தம்மையடிமைகொள்ளும்சேஷி” என்றறுகிவிட்டிருக்
கும் மதுரகவிகள், தந்நிஷ்டையுண்டாம்படி யென்ற
ருதயத்திலே ஸுப்ரதிஷ்டிதராயாகக் கடவொன்கிறது.

(அவிதிதவிஷயானுரூபாரூபவதிஷ்டா) ஆழ்வாரையொழிந்த வி
ஷயங்களிலே வ்யுத்தபத்திபண்ணி யறியாநென்கிறது. “கி
ந்தைமற்றொன்றின் நிறத்ததல்லா, ” “மற்றொன்றினைக்

காணவே, " ஊவொநாநுஞ்ஞுமஹதி " (ஊவொநாநுஞ்ஞுமஹதி X ஊவொநாநுஞ்ஞுமஹதி) என்னக்கடவதிறே. இங்கு, விஷயந்தாக்களாகி
றது - பாட்டுக்கேட்டுமிடமான பரவிஷயம், கூப்பிடுகே
ட்டுமிடமான வ்யூஹவிஷயம், குதித்தவிடமான விபவ
விஷயம், வளைத்தவிடமான அந்தரயாமிவிஷயம், ஊட்டு
மிடமான அர்ச்சாவதாரவிஷயம். எல்லாம்வகுத்த விடமா
ன ஆழ்வாரே யாகையாலே, மற்றொருவிஷயங்களை யு மறி
யாதேயிருப்பர். " அன்னையாயத்தனய், " " ஸ்ரீயபுடி
வ " (ஸ்ரீயபுடிவ) என்று - " ஸமஸ்தஸம்ஸாரிகவி
ஷய ஸங்கங்களும் சடகோபாச்சார்யர் " என்றறுதியிட்டி,
தத்யங்களை யறியாதவரென்றுமாம்; ஆழ்வார் " எல்லா
ங்கண்ணன் " என்றிருக்குமாபோலே. " கோயில்கொள்
தெய்வமெல்லாந்தொழுவைகுந்தக்கோயில்கொண்டருட
க்கூத்தவம்மரன்கோயில்கொண்டானதனெடுமென்னெஞ்
சகம் " என்றும், " மொய்த்தேதினீமோதுதண்பாற்க
டலுளான், பைத்தேகடர்ப்பாம்பணைநம்பரனை, வைத்தே
ன்மதியால். " என்கையாலே " அவனுங்கிடந்து மென்
னெஞ்சுகலான் " என்றும், " உருப்பிணி நங்கையணிரெ
டுந்தோள் புணர்ந்தான் " என்றும், " எப்போது மென்னெ
ஞ்சுந்துதிப்ப வுள்ளேயிருக்கின்றபிரான் " என்றும், * கண்
கள் சிவந்தில் அப்படியே " ஒருவனடியேனுள்ளான் " என்
றும், " திருப்பேர்கரான் திருமாளிருஞ்சோலைப், பொருப்
பேயுறைகின்றபிரானின் னுவந், திருப்பேனென்றென்னெஞ்
சுநிறையப்புகுந்தான் " என்றும், " விண்மீதிருப்பாய் " எ
ன்கிறவைந்தும் " எனதானியுன்மீதாடி " என்றும், தேவா
ர்கோலத்தொடு மாணுனென்கிற தெய்வவுருவிலே இவர்
க்கெல்லா முண்டாகையாலே பவந்தையறியத் தேவையி
ல்லையிறே. பெரியவண்குருக்கர் நம்பிக்காளுரியரா
கையாலேயாயிற்று கரியகோலத் திருவுருக்காண்பனென்
றதும். யத்வா, அவிதிதவிஷயந்தாஸ்யாரோ என்கை
யாலே - சடாரியைக்காட்டிலு மறியாமலிருப்பதான அந்
யவிஷயங்களை யுடையவரென்கிறது. அதாவது - ஆ
ழ்வார்கழிக்குமது, இளந்தெய்வத்தையாயிற்று; இவர்க
ழிக்குமது. கழிபெருந்தெய்வமாய், கருந்தெய்வமுமான

கண்ணனை பெருந்தேவனையாயிற்று; " கட்டுண்ணப்
பண்ணிய பெருமாயனென்னப்பனில்நண்ணி " என்று
றிறே. " உன்னித்துமற்றொரு தெய்வந்தொழான் " " ஒ
ருமாதெய்வம் மற்றுடையமோயாமே " " தேவுமற்றறி
யேன் " என்றாயிற்று இவர்கள் பேச்சிருப்பது. இப்படி
ஆழ்வாரில் வ்யாவ்ருத்தராயிருக்கிற இவர், சடாரோருபநி
ஷதா முபகாமாத்ர போகராகையாவது - நாட்டியல்
வொழிந்து சடையோட்டினுச்சடகோபன் மொழிபட்
டோடும் கவியமுதமான யரிழினிசைவேத்தின் பண்
னார்பாடலின் அதுபவாஸஜ்ஞாய், " பாவினின்னிசை
பாடித்திரிவன், " " நாவினுந்நவிற்பின்பமெய்தினேன்,
மேவினேனவன் பொன்னடிமெய்யம்மையே " என்றிருக்
கையென்றபடி. இத்தால் - " அவரோபாதிபவாஸம்ப
ந்தமுடையது முத்தேய்யம் " என்றாயிற்றிவர் விரும்பு
வது. அவிதிதவிஷயந்தாஸ்யாரோ என்று - ஸ்வரூப
ப்ராயுத்தமான தாஸ்யஞ்சொல்லிற்று; அபிசுருணவஸாத்
தேகசேஷி என்று - குணக்குததாஸ்யமு முண்டென்கிறது.
அபிசு - கீழ்ச்சொன்னவளவன் லிக்கேபின்னையும். குணவ
ஸாத் - தம்மையெழுதிக்கொள்ளுகையாலே ததேகசேஷி
யென்கிறது. குணவசாத் என்று - த்ருதியார்த்தே பஞ்ச
மியாய்க்கிடக்கிறது. " ஆதலிலன்னை யாயத்தனயென்னை
யாண்டிடுந்தன்மையான் சடகோபனென்னம்பியே " எ
ன்றும், " பயனன்றுகிலும் பாங்கலாகிலும் செயல்நன்
ருகத் திருதிப்பணிகொள்வான் குயில்கின்றார்பொழில் சூ
ழ்குருகூர்நம்பி " என்று மதுஸந்தித் வாத்ஸல்யாதிகு
ண பூர்த்தியாலும் குணர்த்தாஸ்ய முபாகதராய் ததே
கசேஷியாயிருப்பாராயிற்று. ஏவம்பூதரான (மதுரகவி)
" அண்ணிக்கு மமுதுறுமென்னுவுக்கே " என்னும்படி
யான வாங்கமாதர்பத்தை யுடையவர். (மமஹ்ருதயே)
மதுரகவிநிஷ்ட்டையை யபேகித்திவென்மநஸ்விலே நி
ன்றிருந்துபட்டோலெகொண்டநிலையோடே. (ஆவிரஸ்து)
ஆவிரப்பவிக்கக்கடவர். ஸந்திதாநம்பண்ணக்கடவர். இத்
தால் - அதுகலரான ஆசார்யபாதந்தார் ஆதரணியொ
ன்னுமர்த்தஞ்சொல்லிற்றாயிற்று.....(க)

மூலம்.

வேடுண்டுநாநறியேன்வேதத்தமிழ்செய்த
மாறன்சடகோபன்வன்னஞாகர் - ஏறெங்கள்
வாழ்வாமென்றேத்தமதாசுவியமொம்மை
யாள்வாரவரோயரன்.

வ்யாக்யாநம்.

(வேறென்றும்நானறியேன்) ஆழ்வாரையொழி
ய தேவுமற்றறியாத மதரகவிகள், கமக்குஸ்வரியும்
ரகாகருமவரே யென்கிறது.

“ வேடுமுன்றுநானறியேன் வேதந்தமிழ்செய்த, மாறன்சடகோபன் வண்குருகூரெறங்கள் வாழ்வாம் ” என்றனுமளவும் - மதுரகவிசொல்லையதிகரித்துச்சொன்னபடி. மேல் - ஏவம்விதரானவர் நமக்குசேஷியும் சரண்யருமென்கிறது. “ தேவுமற்றறியேன் ” என்றத்தை (வேடுமுன்றுநானறியேனென்றது) “ மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடியென் னெஞ்சுணிந்துத்தினுன் ” என்றத்தை (வேதந்தமிழ்செய்தவென்றது) “ காரிமாறப்பிரான் ” “ சடகோபனென்னம்பி ” என்றத்தை (மாறன்சடகோபனென்றது) “ பெரியவண்குருகூர்நகர்நம்பிக்காநுரியவையடியேன் பெற்றநன்மையே ” என்றத்தை (வண்குருகூரெறங்கள் வாழ்வாமென்றது) “ எழுமையுமெம்பிரான்நின்று தன்புகழேந்த வருளினன் ” என்றத்தை (ஏறெங்கள்வாழ்வாமென்றேத்துமென்றது) “ தென்குருகூர்நகர்நம்பிக்கன்பனும்மதுரகவி ” என்றத்தை (வண்குருகூரெறங்கள் வாழ்வாமென்றேத்தும் மதுரகவியாரென்றது) “ என்னையாண்டிடுத்தன் மையான் ” என்றத்தை (எம்மையாள்வாரென்றது) அவையானாகிறவாழ்வார், நம்மையானாகிறவரிவர். அவரோஅரண் - சரணை. “ சரண் ” என்றுபாடமானபோதும் - சரணையென்றேஅர்த்தம். மதுரகவிகளுக்கு எல்லாமாழ்வாரோயானாப்போலே, நமக்குஎல்லாம் மதுரககவி என்கிறது.(2)

[illegible]

தா” (५३३) என்கிற வர்த்தமாரகரித்தேசத்தாலே-
பேரகிறவிடத்தில் தனக்கொருபரையோஜமுண்டாயாதல்,
இங்கே மாதாபிதாக்களைக்கேள்விகொள்ளாதல், பூர்வஜரா
னபெருமானைக்கேள்விகொள்ளா மிவ்வளவுமின்றிக்கே, அ
வனையொழிய ஜீவிக்கமாட்டாதபடியாலே போனானென்
கை. “போது-५३३” (५३३) புதாஜித்தழைத்த
தவனையாகையாலே, போக்கிலுத்தேஸ்யதையுமவனுக்கு,
இவனுக்கவனுத்தேஸ்யபுனயப்போனானென்கை. “ஹாநெ
து” (५३३) சக்ரவர்த்தியும்தஞ்சி, பெருமானும் ராஜ
யத்தைப்பொகட்டுப்போய், இளையபெருமானும் தொடர்
ந்து “அடிமைசெய்யவேணும்” என்றுபோய், சத்ருக்
நாழ்வானும் “நினையல்லதறியேன்” என்றிருக்கும்
சையிலும் ராஜ்யத்தைபரிக்கக்கடவனென்றாயிற்று பூர்வஸி
ஷ்ட்டபகவான் திருநாமம்சாத்திற்று; “ஹாநெ திராஜி
ஸிஹாணா” (५३३) என்றானிறே சதா
நீகன். “தஹா” (५३३) இருவரும் ராஜபுத்தராகளாய்கூத்தா
பேதமுமுண்டானால் பிரித்து முஹூர்த்தமிட்டுப்போகை
ப்ராப்தமாயிருக்க, அவன்போனதுவே முஹூர்த்தமாகப்
போனானென்கை. “மஹா தா” (५३३) என்றதிலே-அர்த்த
ஸித்தமன்றோ “தஹா” (५३३) என்றதென்னென்னில்; அந்
ரு-மமதாநிவ்ருத்தியைச்சொல்லிற்று; இங்கு-அதுக்காஸ்ர
யமான அஹங்காரநிவ்ருத்தியைச்சொல்லுகிறது; ஆகையா
லே புநருத்திதோஷமில்லை; சேஷத்தவிரோதியிறே பிரண்
மும். “சுதவ்ய” (५३३) அகமில்லாதது இவனுக்கேயி
றே. அகமாவது-உத்தேஸ்யவிரோதியிறே; இவ்விஷயத்தி
ல் அகமாவது-ராமபக்தி. இத்தைப்பாபமென்னப்போமோ
வென்னில்; பாபத்தில்புண்யம்நன்றாயிருக்க, மோகூவிரோ
தியாகையாலேபுண்யமும், “சுதவ்யவிரோதியிவ்ய-ஞய
வாவம்” (५३३) என்றபாபசப்
தவாச்சமாயிற்றிறே; ஆகையாலே, பரதாதுவ்ருத்தியாகிற
வுத்தேஸ்யவிரோதியாகில் ராமஸௌந்தர்யத்தில் கால்தா

முமதுவும் பாபமாமித்தனையிறே; “நாடுபுரோடிபாடிபாடி” (நாடுபுரோடிபாடிபாடி) என்று - ராமாதுவருத்திக் குமிடைச்சவராகச் சொல்லிற்றிறே, பரதாதுவருத்திக்கி டைச்சவரென்னு மிடஞ்சொல்லவேண்டாவிறே. “ஸ குவா” (சகுவா) பிள்ளைகளுடைய ஸங்கிவெசங்களை ப்பார்த்துத் திருநாமம்சாத்துகிற ஸ்ரீவிஷ்ணுட்டபகவான், பெருமானே; கண்டாராஅழகாலே துவக்க வல்லராகத் தோற்றுகையாலே - “ராமன்” என்றும், இளையபெரு மாளுக்குக்கைக்காய்மே நிரூபகமாகத்தோற்றுகையாலே - “லக்ஷ்மணன்” என்றும் திருநாமஞ் சாத்தினுப்போலே, இவருடைய ஸங்கிவெசத்தைக்காணவே சத்ருக்கள் மண் ணுண்ணும்படி யிருக்கையாலே - “சத்ருக்கன்” என்கிற திருநாமஞ்சாத்தினன். “நித்யஸகுவா” (நித்யஸகுவா) பாஹ்யசத்ருக்களையன்றிக்கே, ஆந்தரசத்ருக்களான இத்திரியங்களை ஜயித்திருக்குமென்கை. அவ்வித்திரியஜயத் தி னெல்லையெவ்வளவென்னில் - “பாஹ்யஸகுவாவிதி தூவஹாரிணம்” (பாஹ்யஸகுவாவிதிதூவஹாரிணம்) என்கிற ராமஸைந்தர்யத்திலும் துவக்குண்ணுதொழிகை. அதா கிறது - பெருமானைப் பற்றும்போதும், தன்னுகப்பாலே யாதல், அவருடைய வைலக்ஷண்யத்தாலே யாதலன்றிக் கே, “தனக்குத்தேய்யான இவனுக்கத்தவிஷயம்” என் றுபற்றுகை. “நீதம்” (நீதம்) ராஜாக்கள்போம்போது உடைவாள், மற்றொன்று கொண்டுபோமோபாதி அவன் கொண்டுபோகப்போனான். தர்வயத்துக்கு தர்வயார்த்தாந் களோட்டை ஸம்யோகம் உபயநிஷ்டமா யிருக்குமி றே; அதுபோலன்றிக்கே ஜாதிகுணங்களோபாதிபோனான். “புத்திவாஹஸ்யத” (புத்திவாஹஸ்யத) “ஜெஷ்டாநு வுத்திகாவு” (ஜெஷ்டாநு வுத்திகாவு) என்றுபோனான் லன்; “சஹஸ்ரஸூகரிஷி” (சஹஸ்ரஸூகரிஷி) என்றுபோன இளையபெருமானைப்போலே, “போனவிட த்திலே ஸர்வசேஷவ்ருத்தியும் பண்ணலாம்” என்றுபா

த்துக்கொண்ட ப்ரீதிப்போரிக்கப்போனான். படைவிட்டிவி ருந்தால் பலருமுண்டாகையாலே, விழுக்காட்டோ பாதி யிறேஷ்த்திப்பது. “நீதம்” (நீதம்) என்கையாலே சே ஷத்வத்தி லகித்தகல்பனாயிருக்கக்கடவன்; “புத்திவாஹ ஸ்யத” (புத்திவாஹ ஸ்யத) என்கையாலே - ஸ்வரூபாநு ரூபமான வ்ருத்தியிலே சைதந்யப்பாயுத்தமான தர்மங்க ளோடே கூடியிருக்கை; “படியாய்க்கிடத்துன் பவளவா ய்காண்பேன்” என்றிறே அபியுக்தர்வார்த்தை. “சு தவம், நித்யஸகுவா” (சுதவம், நித்யஸகுவா) என்று - பாவநத்தவத்தாலும், போக்பதையாலு மவனையேபற்றினு னென்னலுமாம். “சுதவம், நித்யஸகுவா” (சுதவம், நித்யஸகுவா) என்றதுக்கு - பாயோஜநமென்? என்னில்; “ஸ்ரீசத்ருக்காழ்வான் பெருமாளுக்கு நல்லனபடி, அ வனை யல்லதறியாத ஸ்ரீபரதாழ்வானையல்லது வேறொன் றறியாதபடியானான்” என்றுஉடையவரானுரிச்செய்வார். இ துவே பாயோஜநமானால், சொன்னமிக்கவல்லாம் பொ றுக்குமிறே; ஆகஇப்படி ஸ்ரீசத்ருக்காழ்வானைப்போலே யிருப்பாரொருவராயிற்று ஸ்ரீமதராகவிகள்.

இனி யிவர்க்குத்ததீயருத்தேய்யாமிடத்தில், பகவ த்ஸம்பந்தமாத்ரத்திலே விஷயிகரித்தும், தத்விஷயத்தி லே யவகாஷிப்பித்தும், குணாஸந்தாகத்தா லல்லது செல்லாததசையிலே “வொடியநு:வாஸுரம்” (வொடியநு:வாஸுரம்) என்கிறபடியே - போதுபோக்குகைக்கு உ சாத்துணையாயும், “யதூவாடுஸ்ரஸாயு:ஸூதிதேவா:” (யதூவாடுஸ்ரஸாயு:ஸூதிதேவா:) என்கிறபடியே - ப்ராப்தி தசையில் பகவத்துபவ ஸஹகாரிகளாயும், இப்படிபஹ- முகமாக வுபகாரத்தாலே ஸர்வாவஸ்த்தையிலும்த்தீயகா “உதேயா” (உதேயா) என்றதயவளித்து, தமக்கு வைஷ்ணவவிஷயிகாரத்துக்குமுன்பே அஜ்ஞாதஜ்ஞாபந முகத்தாலே பகவத்விஷயத்திலேமூட்டின மஹோபகா ரான ஆழ்வார்தம்மையே பற்றுகிறார்.....*

அரும்பதம்.

திருமந்தார்த்தப்ரதிபாதகங்களான திவ்யப்ரபந்தங்களை வ்யாக்யாசம் செய்தருளுகிற பரமகருணிகரான பெரியவாச்சான்பின்னை தம்முடைய பரமக்ருபையாலே, வேதத்துக்கு ஓம் என்ற மதபோல் உள்ளதுக்கெல்லாஞ்சுருக்கான திருப்பல்லாண்டிக்கும், மத்யமமாம்பதம்போல் சீர்த்தமதரகவிசெய்கலைக்கும், ந்ருதியபதார்த்தப்ரதிபாதகங்களான மந்தமுள்ள திவ்யப்ரபந்தங்களுக்குமுள்ள தாத்பர்யங்கையறிந்து எல்லாருமுஜீவிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதில் மத்யமபதார்த்தநிஷ்டாப்ரதிபாதகமான கண்ணி துணி துத்தரம்பின் பொருளையறிவிக்கக்கோலி, வகத்ருவைலக்ஷணயத்தையும்ப்ரதிபாத்யவைலக்ஷணயத்தையும் அருளிச்செய்யவேப்ரபந்தவைலக்ஷணயம் அர்த்தஸித்தமாகையாலே,ப்ரதமம் வகத்ருவைலக்ஷணயத்தையருளிச்செய்கிறார் (த்னாகுண்யேத்யாதி - இருப்பா ரொருவராயிற்று ஸ்ரீமதரகவிகள்) என்னுமளவும். (இனி) இத்யாதிவாக்யங்களில்ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷணயமென்று கண்டுகொள்வது. அதில் வகத்ருவைலக்ஷணயஸித்தயர்த்தமாக ருவிக்கு மாழ்வார்களுக்கு முள்ளகெடுவாசியை யுபபாதிக்கிறார் (த்னாகுண்யேத்யாதி) த்ரயோகுணஸ்த்னாகுண்யம், ஸத்வரஜஸ்தமாம்ஸி, ஸத்வரஜஸ்தமப்ரகாரபுருஷாத்னாகுண்யஸப்தேநோச்யந்தே. “அதிஷ்யாவெஷா?” (நிஷ்யாந்ஸிதா) என்றிதேபாவஸ்யம். இதை யுட்கொண்டு (யதர்திகாரம்விதிக்கிற) என்றது. கீழ்வாக்யவிவரணம் (அதாவதித்தயாதி) இப்படியுபதேசித்தார்களோவென்ன, ருவிக்கின்றஸையான ஸ்ரீபராசரபகவான்குணே சொன்னுனென்று காட்டுகிறார் (ப்ராஜாபத்யமித்தயாதி) (ப்ராஜாபத்யம்)ப்ராஜாபதிலேகம்;ப்ராஹ்மம்-ப்ராஹ்மலோகம். “ஏடுகிலம்” “அண்டக்குலம்” என்கிறபாட்டுக்களையும் “ஒருராயகம்” முதலான திவ்யஸூக்திகளையும் நோக்கி வாகியையுபபாதிக்கிறார் (வேததாத்பர்யமித்தயாதி) ஆழ்வார்களிலுமிவருக்குண்டான தந்நேற்றங்காட்டுகிறார் (இவ்விவக்ஷணேத்யாதி) (ததியசேஷத்வத்தளவிலே) ததியசேஷத்வமாத்ரத்திலே.

(ஆழ்வார்தமக்கு) முழுச்சொல் (ததியசேஷத்வத்தை) என்றவாந்தரம் “மதரகவிகள்” என்றுகூட்டிக்கொள்வது. ஆழ்வார்க்கபிமதமானால் இவர்க்கத்தைப்பற்றவேண்டுமோவென்ன (ஆசார்யேத்யாதி) ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமாத்யாயத்திலேசொன்னப்ரகாரமேதென்ன, (ஸ்ரீபீஷ்மரித்தயாதி) “ஆசார்யருசிபரிக்குவீதமான அர்த்தமேபரிக்காஹ்யம்” என்னுமதுக்கு ஸம்வாதமாகவோனாதிறப

மருளிச்செய்கிறார் (த்ரிபுராதேவியாரித்தயாதி) (த்ரிபுராதேவியார்) ராஜபத்ரி. (காடிச்சால்முடி) ஸாராயதிகு, அவ்விடத்துக்குதேவதை-ருத்ரன். அவனைப்படிசொன்னது போச்சொல்லவும் அஸஹ்யமாகையாலே, உத்தத்தைப்ரக்ருதோபயோகியாக்குகிறார் (அந்தந்யாயத்தாலேயித்தயாதி)

கீழ் ப்ரமாண முத்தராலும் ஐதீஹ்யமுத்தராலும்ஸித்தித்த அர்த்தத்தில் அதுஷ்ட்டாநமுங்காட்டுகிறார் (இததானித்தயாதி.) (அதுஷ்ட்டாநசேஷம்) என்றது - பஹுவரீஹி; இத்தால்செய்தற்றதென்றபடி. சதருக்நாழ்வா னதுஷ்ட்டாநந்தா னுபாதேயமானபடி யென்னென்ன, (வேதோபப்ருமஹ்ணேத்யாதி.) தர்மஸம்ஸத்தாபநார்த்தம் நால்வரு மவதரிக்கையாலே ஸ்ரீசதருக்நாழ்வா னது முபாதேயமென்றுகருத்து. தெள-தூலேவென, ப்ராபு-வால்மீகி, அக்ரஹயத-க்ரஹிப்பித்தான். மற்றைமுவர் படியுமன்றிக் கே, ஸ்ரீசதருக்நாழ்வான்படியைய அதுஷ்ட்டிக்கைக்கு நியாமகமென்னென்கிற சங்கையிலே, இதுவேபரமதர்மமென்று அருளிச்செய்யத்திருவுள்ளம்பற்றி, தாரதமயங்காட்டுகைக்காகப்ரயோஜநகதர்முநேரபெருமாள் ப்ரகாசிப்பித்த அம்ஸாமின்னதென்கிறார் (கர்த்தாவித்தயாதி.) முறை-மர்யாதை. அதுஷ்ட்டித்தாரொன்கைக்குப்ரமாணங்கள் (பிதர்வசநேத்யாதி.) ராமாதுஜஸித்தார்த்தத்தை ஸப்ரமாணமாகக் காட்டுகிறார் (நிருபாதிகேத்யாதி.) இளையபெருமாள் வருத்தியைக்காட்டினும் ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய அதுஷ்ட்டாநத்துக்கு வைலக்ஷணயங்காட்டுவதாக, இளைய பெருமாள் படிக்குப்ரமாணங்காட்டுகிறார் (ராஜ்யஞ்சேத்யாதி.) ப்ரதிக் க்ரஹணபூர்வகமாக வ்யாக்யாசம் (ராஜ்யமித்தயாதி) சகாரத்தை அதுக்த ஸமுச்சயமாக்கி அர்த்தம் (ராஜேத்யாதி) “அவநாஜ்ஞாநுரக்ஷயம்” (நவநாஜ்ஞாநுரக்ஷயம்) என்கையாலே சேஷத்வந்தோன்றுகையால் சேஷபூதானநீ என்னையாக்கிகையாவதென்னென்கிறசங்கையிலேராஜேஷ்யம் என்கிற மிகையுலாபக கார்யகரப்ரவர்த்தநிமந்த்ரணத்திலேயாக்கியருளிச்செய்கிறார் (எனக்கித்தயாதி) மீறவொண்ணது - அதிக்ரமிக்கவொண்ணது, ரக்ஷியாதேபோகேனென்கை, இதுக்குப்பத்திப்ரமாண ந்ருஷ்டாந்தகதர்த்தக்குப்பாவம் (கடலுக்கித்தயாதிவாக்யத்தவயமும்) ராம என்னுதே “வீர” என்றதற்குப்ரதிஜ்ஞாநிரீவஹணம். பண்ணவில்லையோவென்கிற சங்காபரிஹாரபரமாகத்தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஒருகோஷமியித்தயாதி வாக்யத்தவயத்தாலே) கோஷை - அசுதான். இப்படிச்சர்வர்த்தியும்ப்ரதிஜ்ஞாநபண்ணவில்லையோவென்கிற சங்கைக்குத்த

ரமாகத் தாற்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதிவாக்யதவயத்தாலே) இதில் “நொடுவாதுவா-வொ” (நொடுவாதுவா-வொ) என்று கூட்டி அனத்தர்க்கட்டவென்று பொருளாக்கி, இதுக்குத்தாற்பர்யம் (இப்படிசெய்திலெனியாதி) வர்த்திக்கப்பெருதவனாகிறேன் என்கையாலே அனத்தல்பனாகிறேனென்றுகருத்து. (வீரலோகபாக்கபேயம்) என்று கூட்டி, வீரபத்ததை சக்ரவர்த்திபரமாகபாவம் (உண்மையித்யாதி) யதவா, “வீரபொகாநாந் திவா-வொ” (வீரலோகபாக்கபேயம்) என்று ஒருவாக்யமாய், ப்ரதிஜ்ஞையப்பண்ணிச்செய்யாததசரதன் லோகமடையக்கடவேனல்லெனென்று சப்தார்த்தமாகையாலே, நானும் செய்யாவிடில் அவன்லோகத்தையடைந்து தேவாஸ்கரிதியிலும் ராஜ்யத்திலுமிராத்தே போகக்கடவேனென்று சப்தமபண்ணுகிறதாகத் தாற்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி வாக்யதவயத்தாலே) புக்கலோகம்-புக்கடலலோகம். “நொடுவொகாநாந் திவா-வொ” (நீதீவலோகபாக்கபேயம்) என்ற இனியபெருமானுக்கு வீரஸ்வர்க்கம்அதத்தேஸ்பமாகையாலே, ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணின அர்த்தத்தைப்பண்ணாவிடில் வீரஸ்வர்க்கத்தையடையாதவனாகக்கடவேனென்ற சப்தம் இவர் ப்ரதிஜ்ஞைக்குச்சேராது; ஆகையாலே, தசரதன் புக்கலோகமென்று வ்யாக்யாநஞ்செய்தாரென்று கண்டுகொள்வது. இதுசேஷியுகந்தவடிமையென்கைக்கு ஸஞ்சகமென்னென்ன, (தன்செல்லாமையித்யாதி) தன்செல்லாமை - ராமவிஸ்வலோகம்ஸாமியாமம். உத்தத்ததேஹைவாக்கிக்கொண்டு ஸ்ரீசத்ருக்காழ்வான் படியைக்காட்டுகிறார் (இப்படியித்யாதி) உத்தரத்தேப்ரமாணம் (கச்சதேத்யாதி) இந்தஸ்வலோகார்த்தவரணம் (கச்சதாவென்கிற என்றுதொடங்கி, எம்பெருமானாரருளிச்செய்தார் என்னுமளவும்) வர்த்தமாகரித்தேசத்தாலே இருவருடைய கமலகாலமும் ஏகமாகத்தோன்றுகையாலே, ஸ்ரீசத்ருக்காழ்வான் சமாதத்துக்கு விளம்ப நிவ்ருத்திதோன்றுகையால் விளம்பஹேதுக்களை வ்யாவர்த்திப்பித்துக்கொண்டு, தந்நிவ்ருத்தியை யுபபாதித்த கமலஹேதுவையும்சொல்லுகிறார் (கச்சதாவென்கிறஇத்யாதி) குலம் - க்ருஹம், யுதாஜிக்குலம் என்குதே, “நொடுவொகாநாந் திவா-வொ” (மாதுலமா) என்ற அக்குத்தாற்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (யுதாஜித்தித்யாதி) அவனை-பரதாழ்வானை, “ஹுந் ஹாநெ” (ஹுந் ஹுந்) என்றதாதுவையுட்கொண்டு பரதபததாற்பர்யம் (சக்ரவர்த்தியித்யாதி) அஞ்சி-நகித்து. “ராஜ்யத்தைப்பொகட்டுப்போய்” என்று (அஞ்சி) என்றவந்தம் சொல்லுகையாலே ஸ்ரீபரதாழ்வான்

வான் “புரவாஹாநாந் திவா-வொ” (புரவாஹாநாந் திவா-வொ) என்று கொண்டு மீறவரோவென்னும் கசையாலே ஸ்ரீசிந்தாகடத்தனவுஞ்செல்ல, பெருமாள் ராஜ்யத்தையிவன்மேல் பொகட்டுப்போனதப்போதென்றுகருத்து. (நினை) என்றத ஸ்ரீபரதாழ்வானை. த்ரிகாலஞ்ஞானையாலே யிப்படி திருநாமஞ்சாத்தினென்றுகருத்து. இப்படி தாமருளிச்செய்ததற்கு ஸம்வாதக்காட்டுகிறார் (பரதஇத்யாதி) ப்ரகாரார்த்தோணவருகிற காலபேதசங்கையைப்பரிஹரித்துக்கொண்டு சப்தார்த்தம் (இருவரும் இத்யாதி) பரதந்தரயத்தாலே பொருளென்றபடி. “வாடுவொ” (வாடுவொ) ஜாதவ்யாஸாநாது:” (ஹுந் ஹுந் ஹுந்) “ஸாடுவொ” (ஸாடுவொ) ஜாதவ்யாஸாநாது:” (ஹுந் ஹுந் ஹுந்) என்றவசங்கையுட்கொண்டு (கஷத்ரபேதம்என்றத) இப்பரதந்தர்யம் “மலுதா” (Xயுதா) என்கிற விடத்திற்குனே சொல்லலாமோ என்று சங்கித்து, கோபலிவர்த்தந்யாயத்தாலே பரிஹரிக்கிறார் (கச்சதேத்யாதி) அங்குமமதாநிவ்ருத்தியும் இங்கு அஹங்காரநிவ்ருத்தியுமாகச் சொல்லுகைக்குக்கருத்து-முந்தறஅஹங்காரநிவ்ருத்திசொல்லித் தக்கார்யமானமமதாநிவ்ருத்தி அர்த்தவித்தமாகையாலே, “ததா” (ததா) என்றதற்கு ப்ரயோஜனம் வித்தியாதென்று கண்டுகொள்வது. மமதாநிவ்ருத்திசொன்னாற்போதாதோ அஹங்காரநிவ்ருத்திசொல்லவேண்டுமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (சேஷத்வேத்யாதி) வக்ஷ்யமானத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றிஅநினர்த்தத்தையருளிச்செய்துகொண்டு வித்தராகிறார் (அகமில்லாததித்யாதி) அகபதார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (அகமாவதித்யாதி) அஹங்காரமகாரநிவ்ருத்திசொன்னபோதே பாபராஜித்யம் வித்தமன்றோ, புரஸொல்லவேண்டுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவ்விடத்திலித்யாதி) ராமபக்தி உத்தேஸ்யமென்னலாயிருக்க, உத்தேஸ்யவிரோதியாகிச்சொல்லப்போமோவென்கிற சங்கையை அதுவதித்து த்ருஷ்டாந்தமுக்கேபரிஹரிக்கிறார். (இத்தையித்யாதிவாக்யதவயத்தாலே) ஸௌந்தர்யத்தில் காலதாழ்கையே (ராமபக்தி) இதுபரதாதுவ்ருத்திக்கு விரோதியென்னுமிடத்தை கிம்புநர்யயத்தாலே ஸாதிக்கிறார் (ராமேப்ரமாதியித்யாதி) இடைச்சுவர்-ப்ரதிபந்தகம்-அப்ராப்தவிஷய-ப்ராவண்யமாகிற அநிஷ்டத்தை அந்ரதியாகஜரிப்பிக்கையாலே, நிய்யசத்ருவென்று - இந்நிய்யக்களாக வருளிச்செய்கிறார் (பாஹ்யேத்யாதி) “ஸத்ரு-வ்யுதாஜி-பாடுவொ” (ஸத்ரு-வ்யுதாஜி-பாடுவொ) என்றம், “ஸாடுவொ” (ஸாடுவொ) ஜாதவ்யாஸாநாது:” (ஸாடுவொ) ஜாதவ்யாஸாநாது:”

ஹைனஸ்ஸிந்தா) என்றும் இருக்க, ஸௌந்தர்யத்தில் தவக்ருணாமை சொல்லக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதா கிறதியாதி) 'ஹாடுதமலு அமதவாது' (ஈக்ஸ்யூக்ஸா) என்று சொல்லாமல் 'ஹாடுதமலீத' (ஈக்ஸ்யூக்ஸா) என்ற பரதகர்ருகநயங்கரியாகர்மத்வம் சொல்லுகையால் ஸ்வதந்த்ர கர்த்தாவென்று பரதாழ்வானுக்கு ஸ்வாதந்த்ரயமும் ஸ்ரீசுதருக்காழ்வானுக்கு அசித்வத்பாரதந்த்ரயமும் தோற்றுகிறதென்று அருளிச்செய்கிறார் (ராஜாக்களித்யாதி) கீழ் தஹங்காராமகாரிவ்ருத்திசொன்னபோதே பாரதந்த்ரயம் வித்தமகையாலே விப்பதத்துக்கு அசித்வத்பாரதந்த்ரயம் விவகிதமென்று கருத்தி. (உடைவாள்) அரைப்புடவையிலே சொருகுகிறதபுதம். உத்தபாரதந்த்ரயத்தின் எல்லைநிலங்காட்டுவாராக, உத்தத்தை வ்யாவர்த்திப்பித்துக்கொண்டு அதிலும் அதிசயங்காட்டுகிறார் (தரவ்யத்துக்கித்யாதி) (உபயநிஷ்ட்டமென்றது) உபயாதிமென்றபடி; இத்தால் அந்யதாரால் விடப்போகாதென்கை. 'ஹீதிவாஸூத' (ஸ்ரீதிவாஸூத) என்றதற்கு பரதேகப்ரீதிபுரஸ்க்ருத' என்றும் பரதனலே பஹுமதனயப்போனென்று அர்த்தம்சொல்லுமளவில், கீழ்ச்சொன்ன அத்யந்தபாரதந்த்ரயாதிசுக்கு விருத்தமகையாலே 'ஹீதிவாஸூத' (ஸ்ரீதிவாஸூத) என்றுவிவகித்த ப்ரீதியாலே ப்ரேரிக்கப்பட்டானென்று அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (ஜேஷ்ட்டாதுவருத்தித்யாதி) இத்தால் கீழ்ச்சொன்ன பாரதந்த்ரயம் வைதமென்றுகருத்த. 'நீத' (நீத) என்றுசொல்லியிருக்க, 'ஹீதிவாஸூத' (ஸ்ரீதிவாஸூத) என்றுசொல்லக் கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நீத இத்யாதி) (இருக்கக்கடவன்) என்றவந்தரம் 'என்றபடி' என்றசேஷம். (இருக்கை) என்றவந்தரம் 'என்றபடி' என்றுசேஷம். இதற்குப்ரமாணம் "படியாய் இத்யாதி" கீழ் 'கநவய' (அந்ந) என்றதற்கு ஸௌந்தர்யத்தால் ராமபக்திரஹிதனென்றர்த்தமாகி, இதற்குஹேதுவாக 'நித்யுஸ்துவ' (நித்யுஸ்துவ) என்றதையுட்கொண்டு இவ்விரண்டாலும் பெருமானிடத்திற்காட்டிலும் ஸ்ரீபரதாழ்வானிடத்தில் போக்யதாதிசயந் தோற்ற வ்யாக்யாநம் செய்தருளினார் இனியிவ்விரண்டு பதத்தாலும் பாவநத்போக்யதவ்ஸ்களும் பெருமானிடத்திற்காட்டிலும் ஸ்ரீபரதாழ்வானிடத்திலேதோற்ற அர்த்தார்தாமருளிச்செய்கிறார் (அநகஇத்யாதி) அநகபதத்தால் ராமவிஷயத்தில் பாவநத்பா

யுத்தமான மஹநீயகையாலே வருகிறப்ரீதிஹிதனென்று தோற்றுகையாலே, பாதவிஷயத்தில் பாவநத்வாதி சயந்தோற்றுகிறதென்றுகருத்த. 'நித்யுஸ்துவ' (நித்யுஸ்துவ) என்றாராமஸௌந்தர்யத்தில் கணவையாண்கையாலே இங்கு கணவையத் தவனுக்கு போக்யதாதிசயந் தோற்றமென்றாகருத்த. 'கநவய' (அந்ந) என்றதற்கு ராமபக்திரஹித' என்றும் 'நித்யுஸ்துவ' (நித்யுஸ்துவ) என்றதற்கு ராமவிஷயத்தில் கணவையானென்றும் சொல்லக்கூடுமோ "கடாநுஹம்ஸுபெஷ்டிரி ஹாடுதமலீதா துநாஸூதாஹுநவலீடுணத்யாஹவாஸூத" (கடாஸூதாஹுநவலீடுணத்யாஹவாஸூத) என்றபடியே பெருமானுக்கு சத்ருக்களிடத்தில் ப்ரீதியுண்டாகையாலே யவருக்கும் அவரிடத்தில்கண்வைக்கவேண்டுகையாலே இவ்விரண்டுபதத்துக்கும் பொருளில்லாமையால் ப்ரயோஜகமில்லையென்று முன்புள்ள முதலிகள்கேட்க, அதற்கெம்பெருமானாரருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூத்தியை யிற்கும் அந்தசங்கையை பரிஹரிக்கவேண்டுகையாலே ஸ்வாதமக வருளிச்செய்கிறார் (அந்ந) என்றுதொடங்கி அருளிச்செய்தா ரொணுமளவும்) இந்தபரிஹாரத்துக்கு ஸ்ரீபரதாழ்வானிடமிட பரஸ்பரப்ரீதியுண்டாகிலும் நேரோராமவிஷயத்தில் பத்தியில்லையென்றும், கணவையானென்றும் தாத்பர்யம். (சொன்னமிகையெல்லாம் பொறுக்குமேயென்றது) பெருமானுக்கு கல்லனான ஸ்ரீபரதாழ்வானையல்லது அறியாதிருக்கையாலே "கநவய: நித்யுஸ்துவ" (அந்ந: நித்யுஸ்துவ) என்றுசொன்ன மிகையெல்லாம் பொறுக்குமென்றபடி; இத்தால் ஈஸ்வரவிஷயத்தில் கண்ணழிவற்ற ருகியுடையார் அபிமாரத்திலேயொதுங்கி அவர்திருவடிகளே ப்ரார்ப்யமும் ப்ராகபமு மென்றதயவனித்திருந்தபேர் "நிரிதந்தாநிலம்" என்கிறபடியே ஈஸ்வரனுக்குமிகவும் ப்ரியவிஷயராஃகொன்றதாயிற்று. ஆக இவ்வளவும்வர வக்த்ருவலைகூண்ய மருளிச்செய்தார். இனிவலைகூண்யாரந்தா கதரமுகேர ப்ரதிபாத்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இனியித்யாதி) (உத்தேஸ்யாராமிடத்தில்) என்றதற்கு (அத்யவனித்து) என்றத்தோடே ஸம்பந்தம். (பகவதஸம்பந்தமார்த்திலே) பென்றது பகவதாபிமுக்யமுள்ள மாத்ரங்கொண்டென்றபடி. (தத்விஷயத்திலே யிப்போதென்றது) இவ்விபூதியி லிருக்கும்காலம். (ப்ரார்பிதகையில்) என்றது மோக்ஷதகையிலென்றபடி. பவஸூகாரிகளாயும். இப்படிய

ருழகைமாலையாலே கட்டிண்டநலனுக்குப் பரதிக்ரிசையபன்ன
ணமாட்டாதே யிருக்குமாபோலேயிறே, இவன்கட்டின
கட்டுக்குப் பரதிக்ரிசையபண்ணமாட்டாதே யிருந்தவிருப்பும்.
பிறருடைய கர்மநிபந்தகமாக வரும்கட்டையழிக்குமத்த
னையல்லது, தன்னதுச்சுரஹந்தாலேவந்த கட்டுத்தன்னனா
மவிழ்க்கப்போகாதென்கை. ஆழ்வார், மயர்வறமதிசல ம
ருளப்பெற்றவராகையாலே, “ உயர்வற வுயர்நலமுடை
யவன் ” என்று அவன்குணத்தைவார்ணிக்கார் : இவர்முத
லடியிலே ஆழ்வார்தம்மையே பற்றுக்கையாலே, அவன்றி
ருமேனியில் ஸ்பர்ஸித்ததொருதாம்பை வர்ணிக்கிறார், அ
வருடைய வுத்தேசப்பவஸ்து இவர்க்குவெளியதாய்க் கழி
கிறதிறே. இவன்றன்னேக்கட்டிவது, “ ஒருபெண்ணைக்கள
வுகண்டான், வெண்ணையைக் களவுகண்டான், ஊனாழ
லையடியேடத்தினான் ” என்றிறே; “ இவன்சாமாந்ய
ன் ” என்று இம்மீடெல்லாமிடங்கோள் ” என்றிருந்தான்.
அதாவது - களவிலேதகனேறினபடி. இவன்கட்டிவைத்
தடிக்கப்படுக்கவாரே, “ தொழுகையும் ” என்கிறபடியே
தொழ்த்தொடங்குமே. எல்லாரையும் தொழுவித்துக்கொ
ள்ளு மவனிறேதொழுகிறான் “ போர்க்கடியற்றதசையிலபி
மத ஈத்திக்கஞ்சலியேசாதநம் ” என்றநியுமவனிறே.
‘ சுதிவணுயவெறித ” (அந்நாண்டவீழ்) துருதுருக்கை
யாகக்கொண்டு ஊர்புசல்வினைத்தவ னல்லையோ. “ ஊ
துபுகூ ” (ஐய்யுது) ஒருசொல்லாலே விலங்கிட்டு
வைத்து. “ சுபதிஜொகூலாபகார ” (அந்நாண்டவீழ்)
அவள்தான்கறப்பது கடைவதாகத்தொடங்கினான். “ சு
பதிநீ ” (கலயுதி) இவனைப்போலே நியமிக்கவேண்
டுவத்தேகமுண்டிறே. (பெருமாயன்) நிரதிகயாச்சர்ய
யுத்தன். இத்தால்-அவர்ப்தஸமஸ்தகாமனுக் கொருகுறை
யுண்டாய், அதுதன்னே கூடாரைப்போலே களவாகிற
வழியல்லாவழியிலேயிழிந்து, ஸர்வசக்தியான வன்றானது
தன்னையும் தலைக்கட்டமாட்டாதே வாயதுகையதாகஅகப்
பட்டுக் கட்டுண்டடியுண்டு “ பைபவேகிலையும் ” என்று

டம்புவெனது துதின்ற நிரியையவஞ் செல்லினைக்கிறார். (என்னப்பனில்) ஆழ்வாரி வாக்குத்தேச்யராய்நிற்க, இங்ஙனே சொல்லுவாரென்னென்னினில் ; பகவதஸ்ஸம்பந்தமவார்த்தைசொன்னாராகில, ஆழ்வாரோட்டை ஸம்பந்தத்தையறுத்துக் கொண்டாராவரிறே; அத்தாலே சொல்லுகிறார். அதவா, ‘‘ வ-ஃ-ஹர்-ஜ-ஷிவி தூவஹாரிணம் ’’ (ஷுண்ஷ்டீசித்-ஹரிணம்) என்கிறபடியே-அவ்வருகேபோவாராயும் அவக்கவல்ல விஷயமாகையாலே, துவக்குண்டு சொல்லுகிறோன்னவுமாம். (என்னப்பனில் நண்ணி) பகவத்விஷயத்தில்நின்ற ஆழ்வார்பக்கலிலேகிட்டி. சப்தாத்விஷயப் பராவண்யங்களைவிட்டுபகவத்விஷயத்தைக்கிட்டு கைபிலுண்டான அருமைபோலன்று, ப்ரதமாவதியான பகவத்விஷயத்தைவிட்டுப்புருஷார்த்தத்தில் சாமாவதியான ததீயசேஷத்வத்தைக்கிட்டுகை ; சப்தாதிகளைவிடலாமதின்தோஷதர்ஸந்தாலே, இங்ஙனொரு தோஷங்காணவிரகில்லையாகையால் இது அதிலுமரிது.

(தென்குருகூர்நம்பி) “நல்கியென்னேவிடான்
ம்பிநம்பி” என்று ஆழ்வார் தாழுத்தேய்யமாகப்பற்றின
விஷயத்தில் பூர்த்தியளவன்றிறே யீவர்பற்றின விஷயத்தில்
பூர்த்தி.எங்ஙனேயென்னில்;பகவத்விஷயத்தைப்பற்றினால்
அதினெல்லையான ஆழ்வாராளவும் வரவேண்டியிருக்கும்,
ஆழ்வாராப்பற்றினால்அவ்வருகுகந்தவ்யபூமி யில்லையிறே.
“ஆசார்யர்களை,நம்பி” என்னக்கற்பித்தார் ஸ்ரீமதூகவி
களிறே.” என்று ஜீயராருளிச்செய்வார், (என்றக்கால்) ம
நோவாக்காயங்கன்மூன்றும், வேண்டியிருக்கும் பகவத்
விஷயத்துக்கு, ஒருக்திமாதாமே யமையுமீவ்விஷயத்துக்கு,
பூர்த்தியால்வந்த ஏற்றமேயன்று, ஸௌஸல்பத்தாலுமே
ற்றமுண்டென்கை. (அண்ணிக்கும்) தித்திக்கும். பகவ
த்விஷயத்தை யநுபவித்தாலாழ்வார்க்குப் பிரக்குமானந்த
மெல்லா மிவ்விஷயத்திலே யோருக்திமாதரத்திலே யென
க்கு சித்தித்தது. (அமுதாறும்) அமுதாற்றுமாறாதே நி
ற்கும். “நயவ஁நராவஹதெ” (நவபுநாவஹதே) என்

இத்யாதி) ஸம்ஸாரபந்த மவிழ்கைக்கும் இந்தக்கட்டை அவிழ் ததுக்கொள்ளாமைக்கும் ஹேதுவேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பிறருடையவித்யாதி) ஆக “யஜிஸகொஷிமஹுதூ” (ஓம் ஐசுவர்யே நம:) என்னுமவனுக்கும் அர்த்தமருளிச்செய்கிறார். பரபந்தாதிவிலே பகவத்குணங்களிலே யிழியாதே தாமக்பவர்ணி ப்பா நென்னென்கிற சங்கையிலே ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயேந பரிஹரிக்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி வாக்யதாயத்தாலே.) வெளிய து - அஸாரம். இனிப்ரக்ருத ஸ்லோகத்திலே “சுதிவாஉவடுவ ஷித:” (அவிசம்வஸீஸ்த:) என்றதுக்கு அவதாரிகை யருளிச் செய்கிறார் (இவன்மனையித்யாதி அறியுமவனிறே யென்னும னவும்) (ஸாமாந்யனென்றிடு மீடெல்லாமென்றது) அழகர் திரு மலையிலே ஸாமாந்யமென்றும் சோழியமென்றும் இரண்டுவகை யுண்டாய் அவர்களுக்கு அந்யோந்யஸ்பர்த்தையுண்டாகையாலே சோழியரெல்லாருமாக ஸாமாந்யரைக்கண்டால் அடிக்கவேண்டு மென்று கூடியிருக்கச்செய்தே, இருட்டினவிடத்திலே சோழியரு க்குள்ளே யொருவன்வர, அவனை ஆளறியாமல் அடிக்க, நான்சோ ழியன் ஏன் அடிக்கிறீர்களென்ன, ஸாமாந்யனென்றிருந்தோமெ ன்ன, ஆனாலின்னும் குத்துங்களென்ன, அவன்பக்கல் ஸ்பர்த்தை யாலே தன்னோவுதோற்றமுற் சொன்னென்றைதிஹ்யம்; அப்ப டியே க்ருஷ்ணனும் வெண்ணெய்களவு கண்டானென்று கட்டினா லு மடித்தாலும் கள்ளனென்றடித்தால் நமக்கிஷ்டம், அத்தால் நமக்கு பயமில்லை யென்றிருந்தானென்றபடி. “தொழுகையுமி வை கண்டவசோதை” என்கிறபடியே தாயைத்தொழத்தொட ங்கினு நென்கிறார் (இவளிட்யாதி) தொழுதாலடியாரோவென் ன, (இத்தகையி லித்யாதி) இவற்றையெல்லாம் நினைத்து அதிச ஞ்சல்சேஷ்டய: என்கிறாரென்று கருத்து. பலிதார்த்தம் (துருது ருக்கையித்யாதி) (இத்யுத்தவா) என்றுநிஜம் கர்மகரணத்துக்கு ஹேதுவாக அதுவதிக்கையாலே அத்தையு மொருபந்தமாக அரு ணிச்செய்கிறார் (ஒருசொல்லாலேயித்யாதி) இப்படியிவன்சொ ல்லுக்குப் பரதந்த்ரயிருக்கையாலே தானேகட்டுண்ணப்பண்ணி னான் என்றுகருத்து. கட்டாதே அடியாதே அவனுடைய அண்டை யிலேதானேயிருக்க வொண்ணாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவனையித்யாதி) கட்டுண்கைமுதலானவை ஆஸ்சர்யங்களானப டியை உபபாதிக்கிறார் (இத்தால் இத்யாதி) அவரப்பனில் என்று ஸம்பந்த மறச்சொல்லாதே (என்னப்பனில்) என்னக்கூடுமோ வென்கிற சங்கையையதுவிக்கிறார் (ஆழ்வார் இத்யாதி) (ஸம்ப

ந்தமறவார்த்தைசொன்னாராகில்) என்றுபரிஹார வாக்யத்திலே யிருக்கையாலே இப்படிதாத்தபர்யம் கொள்ளவேணும். ஸம்பந்தம் மச்சொன்னாராகில் ஆழ்வாருக்குவரும்க்யம் வருமென்றுபரிஹரிக்கிறார் (பகவதித்யாதி) அவரப்பனில் - என்றுசொல்ல வந்தவரோ யாகிலும் அவசமாகச்சொன்னாருன்று பரிஹாராரந்தர மருளிச்செ ய்கிறார் (அதவேத்யாதி) (என்னப்பனில்தென்குருகூர்) என்றற் போதாதோ (நண்ணி) என்பானெனென்ன. அருமைதோன்றச் சொல்லுகிறாருன்று அவ்வருமையை த்ருஷ்டாந்தமுடிகே உபபா திக்கிறார் (சப்தாதித்யாதி) கீழ்சப்தாதிகளோடே ஸாம்யந்தோ ன்ற வருளிச்செய்து ஆதிக்யந்தோன்ற அர்த்தந்தரமருச்செய்கி றார் (சப்தாதிவிஷயங்களித்யாதி)

(என்னப்பனில்-அமுதாறம்) என்கிறபடியே குருகூர்ச்சு டகோபன் என்னுமல் ‘குருகூர்நம்பி’ என்பானெனென்ன வருளிச் செய்கிறார் (நல்கித்யாதி) சற்பித்தார் - அப்யஸிப்பித்தார். (ஸௌலப்யம்என்றது) ஏககரண ஸாத்யத்தாலேவந்த ஸௌல ப்யமென்றபடி. (ஊறம்) என்றவிடத்தில் வர்த்தமாநதாத்தபர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அதானித்யாதி) இத்தைஸஹேதுமாக வு பபாதிக்கிறார் (நசேத்யாதி) (என்ன) என்றதுக்கு இரண்டிதா த்பர்யம்; பாகவதரிஷ்ட்டனென்றும், விஷயாரந்தர ப்ரவணனெ ன்றும்; முந்தினவர்த்தத்தை சங்காபூர்வமாக அருளிச்செய்கி றார் (அதுபின்னையித்யாதி) இரண்டாவது (அநாதியாகவித்யா தி) விரோதிநிரஸந்தை அதுபவிக்கிறென்னாவுக்கு இதரஸிக்கும் படியென்னென்று வித்தராகிறாருன்றுகருத்து.....(க)

இரண்டாம்பாட்டு.

நாவினானவிற்பின்பமெய்தினேன்
மேவினேனவன்பொன்னடிமெய்யம்மையே
தேவுமற்றறியேன்குருகூர்நம்பி
பாவினின்னிசைபாடித்திரிவனே.

ப்ரதிபதம்.

நவிறு - (பகவத்விஷயத்தில் உபகாரகரா) ஸ்தோத்ர ம்பண்ணக்கடவ. நாவினால் - நாளைக்கொண்டு. இன்பம்-பெற்றை, நிரதிசயாநந்தத்தை. எய்தினேன் - பெற்றேன்; ப்ராபித்தேன். அ வன்பொன் அடி - ஆழ்வாருடையஸ்வ்ருஷ்ணீயமான திருவடிகளை.

மேவினேன் - (உத்தேச்யமாக) பொருந்தினேன். மெய்ம்மையே - ஸத்யமாக. மற்ற - ஆழ்வாருடையவெனெரு. தேவு - தேவதைவய. அறியேன் - அறிகிலேன். குருகூர் - திருநகரிக்கு. நம்பி - நிர்வாஹகரான ஆழ்வாருடைய. பாவின் - ப்ரபந்தத்தினுடைய [திருவாய்மொழி; கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பாதல்] இன் - இனிய. இசை - காதத்தை. பாடி - பாடி. திரிவன் - திரியாநின்றேன்.

வ்யாக்யாரம்.

இரண்டாம்பாட்டு. முதற்பாட்டில் - “ ஆழ்வார் ” என்றால் தமக்கு ரவிக்கிறபடி சொன்னார். இப்பாட்டில் - அவருடையபாகுமே தேஹ்யாத்ரையாம்படி தாரகமரணபடி னயச் சொல்லுகிறார்.

(நாவினுவிற்றின்பமெய்தினேன்) “ என்றக்காலண்ணிக்கும் ” என்றுப்ரஸ்துதமானத்தை யநுபாவிக்கிறார் அதிலுண்டான ஆதராதிரசயத்தாலே; மநஸ்ஸஹகாரமில்லாத வுத்திமாத்ரமடியாக நிரதிரசயசுகம் ப்ரயோஜனமானால் பின்னாட்டுகைதவிராதிறே. (நாவினுல்கவிறு) மநஸ்ஸஹகாரமில்லையென்கிறார். பகவத்விஷயத்திலுபகாரகரை ஸ்தோத்ரம்பண்ணக் கடவநாவைக்கொண்டு, அந்தக்கராயத்தைக் கொள்ளப்பெற்றேனென்னவுமாம். “ ஸுதரிக்ஷெயாஸவஸ்துதாரி ” (ஸ்ரீஸ்தீருரவஸ்துதாரி) என்னக்கடவதிறே. ஈஸ்வரஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜனங்கொள்ளப்பெற்றேன் நானொருவனுமென்கிறார் (இன்பமெய்தினேன்) “ வீவினபம்மிகவெல்லெநிகழ்ந்தனன்மேவி ” என்றழுவார்வ்விஷயத்திற் பெற்றபேற்றை இவ்விஷயத்திலே பெற்றேனென்கிறார். “ சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் ” என்றுகரணதாயத்தாலும்வ்விஷயத்தை யாஸ்ரயித்தவர் பெற்றபேற்றை உத்திமாத்ரத்தாலே பெற்றேன். அநாதிகாலம் நாகத்திலேஸ்ருஷ்டியும் நாகத்திலே ஸம்ஹாரமுமாய்படி பாபத்தைப்பண்ணிப்போந்தநாவாலே நிரதிரசயாத்ரத்தை ப்ராபித்தேனென்னவுமாம்.

(மேவினேனவன்பொன்னடி) ஆழ்வாருடைய ஸ்ப்ருஹணியமான திருவடிகளை யுத்தேச்யமாகப்பொருந்தினேன். “ கழிவாரி ” (கி. ஸ. வ.) என்று ஈஸ்வரனுக்கடவுபேகரித்தகையிலே விஷயிகரித்த ஆழ்வாருடைய விலகூணமான திருவடிகளோடே பொருந்தப்பெற்றேன். நீர்செய்ததிதுவாகில், பேற்றிலறுதிபாடிருந்தபடி. யென்னென்ன (மெய்ம்மையேமேவினேன்) உபக்ரகவிஷயத்திலே நிற்கிறவளவிலே வேறொருவிஷயமுத்தேச்யமாய், அதுகிட்டினவாறே அதிலேதோள்மாறுபடி யன்றிக்கே, ஐவிரிதா முஷ்மிகங்ககளிரண்டும் ஆழ்வார்திருவடிகளையாகப்பொருந்தினேன். இங்கிருந்தநான் அஃஞாத்ஜ்ஞாபந்தாலே யுபகாரகராகவும், பகவல்லபத்துக்கு புருஷகாரமாகவும், நித்யவிபூதியில் “ யதுவாஹுஸாயுஸ்துதிஷேவா ” (ஸ்ரீஸ்தீருரவஸ்துதாரி) என்கிறபடியே ப்ராப்யமாகவியிவர் தம்மையேபற்றினேன். ஆனவந்தார் “ ஸுதரிக்ஷெயாஸவஸ்துதாரி ” (ஸ்ரீஸ்தீருரவஸ்துதாரி) என்கைக்குமடியிவரிதே.

(தேவுமற்றறியேன்) ப்ராப்யமும் ப்ராபகமாக வேறொருவஸ்துவுண்டென்றிரேன். மெய்ம்மையேயென்றவிடம் - அந்வயத்தாலேசொல்லுகிறார். (தேவுமற்றறியேனென்று) வ்யதினோகத்தாலே சொல்லுகிறாரிறே தம்முடையஅத்யவசாயத் தோற்றுகைக்காக. மற்றறியேனென்று - புருஷார்த்தாத்ரங்களோபாதி பகவத்விஷயத்தை யுங்கழிக்கிறாரிறே, அதினெல்லையான ஆழ்வார்திருவடிகளளவும் வந்தவராகையாலே, சாஸ்த்ரவாசனையாலேயாதல் ஆசார்யோபதேசத்தாலேயாதல் சொல்லுகிறார்ல்லர்; உபகாரகரான ஆழ்வார் திருவடிகளில் பாவபந்தத்தாலே சொல்லுகிறார்.

(குருகூர்நம்பி) இவரையும்பற்றி வேறொருவிஷயத்தையும்பற்ற வேண்டுமடியோ, இவருடைய பூர்த்தியிருப்பது. குருகூர்நம்பிபாவென்கிறது - ஆழ்வார்திருவா

யாலே யருளிச்செய்ததென்றுயிற்று திருவாய்மொழிதன் னையுமாதரிப்பது. அதிலே “குருகூர்ச்சடகோபன்” என் றருளிச்செய்தாரிறே. அவ்வழியாலேயாயிற்று திருவாய் மொழியிலாதாம்; ஆழ்வார்ப்பாதிபாத்யராகையாலே, கு ருகூர்நம்பிபாவென்று- கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பைச் சொ ல்லுகிறதென்னவுமாம். (பாவினின்னிசை) பாவோடே கூடப் புணர்ப்புண்டஇனியஇசை. (பாடித்திரிவனே) உ ம்முடையதேஹயாத்நா நடத்திப்போரும்படியென்னென் ன, பரீதிப்ரேரிதனய்க்கொண்டிசொல்லி இதுவேதாரக மாகசஞ்சரிப்பன். “உண்டுதிரிவன்” என்னுமாபோலே (பாடித்திரிவனென்கிறார்) “நமன்மர்தலைகளமீதே - நாவலிட்டுழிதருகின்றோம்” என்னுமாபோலேஇது யா த்நாயாயிருக்கிற என்னுடைய கதிரிவ்ருத்தியைப் பண் ண வல்லாருண்டோ வென்றுமரம். பராக்தநகர்மபலத் தை யதுபவிக்கும்யமன் கதிபங்கம்பண்ணவோ, அதுக்கடி யான விஷயர்ந்தரங்கள் கதிபங்கம்பண்ணவோ.....(உ)

அரும்பதம்.

ஸங்கத்யர்த்தம் வருத்தவர்த்திஷ்யமாணகீர்த்தம் (முதற் பாட்டிலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஆழ்வாருடைய போக்யதையையு ம், அநந்தரம் தத்ஸம்பந்தத்தையுடைய ப்ராபந்தமே தம்க்கு தார கமென்கையையும் சொல்லுகிறொன்றுகருத்து. (அவருடையபா சுரம்) என்று திருவாய்மொழியும் கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பும், ஸ ம்பந்தஸாநார்யஷஷ்ட்டியாகையாலே. (தேஹயாத்நாயாம்படி) என்றத்தைவிவரிக்கிறார் (தாரகமாணபடியை) என்றவிலில்.

“பாடித்திரிவனே” என்றத்தைப்பற்ற “என்றக்கால்” என்றத்தோடு புருத்தமன்றோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (என் றக்காலித்யாதி) ஆதராதிரசயத்துக்கடியருளிச்செய்கிறார் (மநஸ் ஸஹகாரமித்யாதி) (நிரதிசயசுகம்) என்றது “என்னப்பனில ண்ணிக்கும்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து. (வெற்று) என்றுவிடுகை யாலே நாகூர்த்தசித்தமாயிருக்க (நாவினல்) என்றுசொல்லுவா னென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மநஇத்யாதி) கைரபேக்ஷயம் சொல்லுகையன்றிக்கே (நாவினல்) என்று ஸ்லாக்யபர்த்தமென்கி றார் (பகவதித்யாதி) உபகாரகனை ஸ்துதிக்கவேண்டுமாவென்ன அ

ருளிச்செய்கிறார் (நிரத்யகேத்யாதி) நார்ப்படைத்தப்ரயோஜந ம்பெற்றவர்கள் வேறில்லையாவென்ன. “விவித்ராபெஹஸம் வதி” (வித்ராபெஹஸம்) இத்யாதிகைகளை யுட்கொண்ட ருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வவாத்யாதி) நாவினல் நவிறு இன்பம்பெ ற்றருண்டோவென்ன “இசைமரலிகளேத்திமேவப்பெற்றேன்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து (நாவினல்நவிறின்பமெய்தினென்) என் டு ஸமுதாயதாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (வீவிவன்பம்) இத்யா தி) கீழ் உத்திமாத்ரத்தால்வந்த ஆநந்தம்ஆழ்வார்க்கு மைமென்ற ருளிச்செய்து அவருக்குக்காரணதாயம்வேண்டிற்று, இவருக்கொன் றேயமைந்ததென்று தாத்பர்யாரந்தர மருளிச்செய்கிறார் (கிந்தை யாலும் இத்யாதி) (நாவினல்) என்றதுக்குரைரபேக்ஷயஸ்லா கோத்யோதந மன்றிக்கே தாத்பர்யாரந்தரமருளிச்செய்கிறார் (அ நாதீத்யாதி)

அநந்தக்லேஸபாஜனையான ஸம்ஸாரத்திலிருக்கிற நாளெ ல்லாம் ஸ்வவானுபேக்ஷித்தானென்றும், அவ்வளவில் ஆழ்வார்தம் மைக்கடாக்ஷித்தானென்றும் திருவுள்ளமாகக்கருதி தாத்பர்யுகதந முகே கீழ்வாக்யவிவரணம் (க்ஷிபாயீத்யாதி) பரமகாருணிகராகையாலும் அநாதியான ஸம்ஸாரத்தில் யாத்ருச்சிகாதிக்கள் ஸம் பாவிதங்களாகையாலும் சேதநருக்கு “க்ஷிவாஸி” (கீஷாஸி) என்றவன்சொன்னது அஹ்ருதயோக்தியாய் அச்சமுறுத்தினுனித் தனையென்று திருவுள்ளம்பற்றி (உபேக்ஷித்தகைசன்றது) உப காரகனென்றுஆழ்வாரை நீர்பற்றினீராகிலுமக்குப்புருஷார்த்தமே தென்கிற சங்கையையறுவதித்து நானிவரை யுபகாரகத்வேரபற் றி வேறுபலங்களிலே போகிறவனென்றிக்கே நியதமாக சகலபுரு ஷார்த்தங்களும் ஆழ்வார்திருவடிகளாலே பற்றினேனென்கிறு றென்றருளிச்செய்கிறார் (நீர்செய்ததித்யாதி) மெய்ய்மையே-ஸத் யமாக. ‘மெய்ய்மை’ என்றதோடு ‘அவன்பொன்னடி மேவினென்’ என்றத்தை யறுஷங்கித்தானென்று கண்டுகொள்வது. “ஸுரூப டெவநியபுடுநீ” (ஸ்ரூப டெவநியபுடுநீ) என்கிறபடியே ஸகல பலங்களும் திருவடிகளிலேயென்று கீழ்ருளிச்செய்து, ப்ராப்யப் ராபகங்களாக யோஜநாரந்தரம் (இங்கிருந்தித்யாதி) இத்தைப் பற்றியிறே அபியுத்தருமருளிச்செய்தானென்று ப்ரமாணம்காட்டு கிறார் (ஆளவந்தார் இத்யாதி) (மெய்ய்மையென்றது) இரண்டா ம்யோஜனையில் ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்றுசொல்லி யிருக்க, புந8 “தேவுமற்றறியேன்” என்றுசொல்லவேண்டுமோ வென்கிற

சங்கைப்பரிஹரிக்குரர் (மெய்ப்புமையென்றவிடம்இத்யாதி) சகலபலங்களு மாழ்வார்திருவடிகளாகப்பற்றினேனென்ற ப்ரத மயோஜநாதுகுணமாக தாத்பர்யாந்தரமருளிச்செய்குரர் (மற் றியேனென்றித்யாதி) முந்தினயோஜனையில்ப் ப்ராப்யப் ப்ராபகசாதா ரண்யேச (தேவு) என்று ஸமாஸ்யரயணியவஸ்துவைச்சொல்லுகி ரது; இரண்டாமயோஜனையில் ப்ராப்யவஸ்துவைச் சொல்லுகிற து. சாஸ்த்ரங்களெம்பெருமானை ப்ராப்ய ப்ராபகமாகச்சொல்லி ஆசார்யோபதேசமு மப்படியேயிருக்க, இவரிப்படிசுழிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன வருளிச்செய்குரர் (சாஸ்த்ரோத்யாதி) நீராழ் வாறையொழிய “தேவுமற்றறியேன்” என்றிருக்கிறவராகில், முடி ல்வண்ணைடிமேற்சொன்ன சொன்மாலையாயிரமான திருவாய் மொழி அப்யஸிப்பானேனென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கி ரார் (இவரையென்றதொடங்கி திருவாய்மொழியிலாதரமென்னு மளவும்) (பூர்த்திவிருப்பது) என்றவநந்தரம் ‘ஆகையாலே’ பென் றுகட்டி (ஆதரிப்பது) என்றத்தோடே அந்வயிப்பது. ஆழ்வார் திருவாயுற்சொன்னதுக்கு ப்ரமாணம் (அநிலையித்யாதி) இதுக்கு “ பரனடிமேற்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்” இதுயாதிகளிலேநோ க்கு. “ என்முன்சொல்லும் ” என்றும் “தன்னைத்தானேதுதித்த” என்றும் எம்பெருமான் சொல்லாகத்தோற்றுக்கையாலே ஆழ்வார் சொல்லென்றத்தம் சொல்லக்கூடுமோவென்ன, குருகூர்நம்பிவி ஷயமான ‘பா’ என்று அர்த்தந்தரமருளிச்செய்குரர். (ஆழ் வாரித்யாதி) ‘பா’ என்று சந்தஸ்யையுடைத்தான ப்ராபந்தமா யிதுக்குச்சேர்ந்ததுருபமான மனோஹரமான காரமென்றத்தமரு ளிச்செய்குரர் (பாவோடுஇத்யாதி) (பாடித்திரிவனென்றதுக்கு) இரண்டொத்பர்யம். பாடுகைதிரிகைக்கு ஹேதுவர்க்கி தாராகமா கவும், பாடுகையாலே அப்ரதிஹதஸஞ்சாரமாகவும் அதில்முந்தின டை சங்காபரிஹாரமுதே வருளிச்செய்குரர் (உம்முடைய இத் யாதி) இரண்டாம்தாத்பர்யம் (“நமன்றம்” இத்யாதி) நமன்- யமன்; தமர்-அவனுடையதுதர். நாவலிகை-ஐயித்தவர்கள் தோ ற்வர்கள் வாசலிலே சென்றறைகூறுகை. உழிதருகை-சஞ்சரிக் கை. யாத்ரையாக - வ்யாபாரமாக. கதிரிவருத்தியைப்பண்ணவல் லாருண்டோவென்றதை விவரிக்கிறார் (ப்ராத்தநேத்யாதி) அதுக் கு-கர்மத்துக்கு.....(உ)

மூன்றும்பாட்டு.

திரிதந்தாகிலுந்தேவபிரானுடைக்
கரியகோலத்திருவுருக்காண்புணர்
பெரியவண்குருகூர்நகர்நம்பிக்கா
ஞரியனையடியேன்பெற்றநன்மையே.

ப்ரதிபதம்.

திரிதந்தாகிலும்-நீண்டாகிலும். தேவபிரானுடை - நித்யசூ ரிநிர்வாஹகணை நஸ்வரனுடைய. கரிய-நீலமேகநிபஸ்யாமமாய். கோலம் - சுந்தரமாய். திரு-பிராட்டியோடேகூடியிருக்கிற. உரு- திருமேனியை. நான்-நான். காண்பன்-சாக்ஷாத்கரிப்பன். பெரிய வன் - மஹாதாரராய்க்கொண்டு. குருகூர்நகர் - திருநகரியிலே. நம்பிக்கு - (அவதரித்த) ஆழ்வார்க்கு. ஆஞரியனாய்-உரியவடியனாய். அடியேன்-அடியேன். பெற்ற-லபிக்கப்பெற்ற. நன்மை-பகவல் லாபம்.....*

வ்யாக்யாநம்.

மூன்றும்பாட்டில், “தேவுமற்றறியேன்” என் று-புருஷார்த்தந்தரங்களுடேகூட பகவத்விஷயத்தையு ம்காற்கடைக்கொள்ளக்கடவீரோ, என்ன; “எனக்கு புருஷார்த்தம்” என்னுமளவாயிற்று காற்கடைக்கொண்ட து, “ஆழ்வாருகந்தவிஷயம்” என்னுமிவ்வழியாலேதே வுமற்றறியிலுமறிவென்கிறார். சூர்ப்பநகியைப்போலேகி டந்தானை கண்டேறுமறிதே தவிர்த்துக்கொண்டது: “வி ட்டுசித்தர்தங்கள் தேவவைவல்லபரிசுவருவிப்போ லதுகா ண்டும்” என்றுபெரியாழ்வார் முன்னுக்கப்பற்றும் ஆண்டா னைப்போலே, ஆழ்வார்முன்னுக்கப்பற்றும்பற்றுத்தவிர்த்நி லரிதே; ஆழ்வார்முன்னுக்கவரு முத்தேஸ்யதை தவிர்த்நி லரிதே, “ ஊவதஃபாடொரிதஃ ” (ஸுதஃஸர்வஸுதஃ) என்றுகேட்க, “ யஜ்ஞாயிகதொரிதஃ ” (ஸுதஃஸர்வஸுதஃ) என்றும்போலே, ஆசார்யருசிபரிக்குஹிதமாய்வரும து ஆதரணியமிதேயிவர்க்கு. த்ரிபுராதேவியார் “வடகீழ் மூலையில் தத்தவத்தையும் ‘ஆஸ்ரயணியம்’ என்றுடையவ

ரருளிச்செய்தாராகில் எனக்கும் அதுவாமத்தனையன்றே” என்றான்: குணமலைப்பாடியுடையார் காங்கேயர்தெற்கே யெடுத்துவிட்டபோது; பின்னே ஆத்தானங்கே குறைவறுப்புச்சமைக்க, அவர் “உமக்குவேண்டுவதென்” என்று கேட்க, இவர் “உம்மைக்கொண்டுபண்டே யுபகாரங்கொண்டோம்காணும்” என்ன; “ஆவதென், என்னையறியாதேவருவதோருபகாரமுண்டோ” என்ன, “எங்களா சார்யர்நான்கோயிலில் மண்பெற்றது அவ்வேளாளனாலே என்றருளிச்செய்யக் கேட்டிருந்தோம், இதுக்குமேற்பட்டதோ ருபகாரமுண்டோநமக்கு” என்றார்; உடையவர் வெள்ளைசாத்தியெழுந்தருளின காலத்திலே, அவர்திருவடிக்களிலே சம்பந்தமுடையாரை “பெருமானேத்திருவடி தொழவேண்டா” என்றுவிலக்க ஆழ்வானை “நீரார், எனக்குவிரோதிகளோ, நீர்புக்குத்திருவடி தொழலாகாதோ” என்ன, “ஆத்மகுணம் மோகூழேறுதுவென்றிருந்தோம், அதுபந்த்ஹேதுவானபின்பு எம்பெருமானார் திருவடிகளில் சம்பந்தத்தை யறுத்துக்கொள்ளவோ” என்றுமீண்டுபோந்தார்.

(திரிதந்தாகிலும்) திரிதருகையாவது - மீனாகை. மீண்டாகிலும். திரிதலென்றது - கடைக்குறையானசொல்லாய், திரிதந்தாகிலும் - போனவழியெல்லாம் மீண்டாகிலும். அதாவது - திருவாய்மொழிப்பாவைவிட்டு, இசைகளைவிட்டு, ஆழ்வானைவிட்டு, “அவருக்கந்தவிஷயம்” என்று ப்ரதமாவதியிலேவந்து. (தேவபிரானுடைக் கரிய கோலத் திருவுருக்காண்பன்) தேவபிரான் - நித்யசூரிகளுக்குத்தன்னைமுற்றாட்டாக அதுபவிக்கக்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கு முபகாரகன். இவரின்மறிலைசூலைந்து பகவத்விஷயத்திலே நிற்கும்போதும், அதினெல்லையான நித்யசூரிகள் யாத்நாயாயயிற்றிருப்பது. தேவபிரானுடைக் கரிய கோலத்திருவுரு - நித்யசூரிகளுக்குப் படிவிடும்வடிவு, காளமேக நிபஸ்யாமமாய், அழகுதா நெருவடிவுகொண்டாற்போலேயிறேயிருப்பது; “கோலமேதாமமாக்க

ண்ணதோ ரஞ்சனநீலமே” என்றழுவார். வாய்புலத்தக் கேட்டிருக்கு மவராகையாலே பேசுகிறார். பரமயோகிகள் யோகநகைப்புக்குந்தால் ஊர்வசியுடைய வடிவைவார்ணிக் குமாபோலே, இவருமீவ்விஷயத்தை வர்ணிக்கிறார் - “கரியகோலம்” என்று, ஸ்ப்ருஹைபண்ணும்படி ஆழ்வார்வார்ணிக்கக் கேட்டிருந்தபடியாலே. காண்பன் - சாக்ஷாத்கரித்ததுபவிக்கிற இவரைவிட்டால், பரமபதநிலயனையாயிற்று சாக்ஷாத்கரிப்பது. (நான்) “தேவுமற்றறியேன்” என்று - பகவத்விஷயத்தை சந்தித்தநான்.

(பெரியவண்குருகூர்நகர்நம்பிக்கு) மஹோதாராய்க்கொண்டிதிருநகரியிலேதிருவவதரித்த ஆழ்வார்க்கு. சர்வேஸ்வரனுடைய ஓளதார்யம் ஜீவியாதகாலத்திலே தன்வாகியறிவித்த ஓளதார்யமிதே. குருகூர்நகரென்று - வைகுந்தமாநகரை வ்யாவர்த்திக்கிறது. “பரமபதம்” என்பது, “அயர்வறு மமரர்களதிபதி” என்பதாய் ஆழ்வார் படுமதெல்லாம், இவரும் “திருநகரி” என்றாலும், “ஆழ்வார்” என்றாலும்படியேயாயிற்று அதுபவிப்பது (நம்பிக்கு) “நானென்றைவிட்டேன்” என்னலாம்படியோ ஆழ்வாருடைய பூர்த்தியிருப்பது. அதுவது - ஆழ்வாரையதுபவிக்கு மதுபவத்திலே பகவத்விஷயமந்தர்ப்பூதமாயிருக்கை. (ஆளுரியனாய்) உரியவடியனாய். உரியவடியார்க்கு “தந்தாமுக்கு” என்றவொரு ப்ரியாப்ரியங்க ளின்றிக்கே ஸ்வாமியுகந்தத்தையேற்றி, அவன்கைவிட்டத்தை விட்டிருக்குமதிதே ஸ்வரூபம் (அடியேன்) ஆழ்வாருடைய நீர்மைக்குத்தோற்று “அடியேன்” என்கிறார்; “தொண்டிரெல்லிரும்வாரீர்” என்னும்நீர்மைபிதே. (பெற்றநன்மை) பெற்றபகவல்லாபம். ஆழ்வார்க்குரிய அடியேனாய்ப்பெற்ற பேறு இதிதேநான். ப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகத்தில் ப்ராவண்யத்தால்வந்த நன்மையன்றென்கை. ந

அரும்பதம்.

கீழ்ப்பாட்டில் “தேவுமற்றறியேன்” என்றும், இப்பாட்டில் “தேவபிரானுடைக்கரிய கோலத்திருவுருக்காண்பன்” என்

அம் சொல்லக்கூடுமோவென்கிறவிரோதி பரிஹாரார்த்தமாக சக்
கார்தர பரிஹாரமுகேந ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (தேவிய்யாதி)
பகவத்விஷயத்தையும், தமக்குத்தேவிய்யான ஆழ்வாருக்குத்தே
விய்யமான பகவத்விஷயத்தையும் காற்கடைக்கொண்டபரகாரத்
தைத்ருஷ்டாந்தமுகேந விவரிக்கிறார் (சூர்ப்பநகேத்யாதி) இத்
தால் அவ்வாரசமாகப்பற்றுக்கை யநர்த்தஹேதுவென்று கருத்து.
ஆழ்வாருகந்தவிஷயமென்று பற்றினபரகாரத்துக்கு அஞ்சுத்தருஷ்
டாந்தக்களை யருளிச்செய்துகொண்டு விவரிக்கிறார் (விட்டுசித்தரி
த்யாதி மீண்டுபோந்தா றொன்னுமளவும்) கீழ்வாக்யவிவரணம்
(ஆழ்வாரித்யாதி) இவருக்கு - மதாக்கவிகளுக்கு, குணமலைப்பா
டிக்காரமவிசேஷம், (காங்கேயன்) என்று ஒருவேளாளனுக்குப்
பெயர். எடுத்துவிட்டபோது-சேனையைத்திரட்டிக்கொண்டு போ
னபோது. (பிள்ளையாத்தான்) ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், சமைக்க -
அமைக்க. (மண்பெற்றது) - திருமானிகைலிபித்தது; இவ்வைதி
ஹயத்தால் ஆசார்யாபிமதனென்றனக்கு மபிமதனென்று தோற்
றுகிறது. (காலத்திலே) என்றவநந்தரம் 'அவர்' என்றுசேஷம்.
(வேண்டாவென்று) என்றவநந்தரம் 'கோயிலிலேக்கிரமிக்கண்ட
ன் மதாஹயர்விலக்க' என்றுகூட்டுவது. (ஆத்மகுணமென்றது ஆ
ரோனுக்கும் விரோதியாகாதபடியானசம்மதம் தமமுயிவ்விடத்தி
லாத்மகுணங்களில்பரதாரம்) "சமமும்தமமும்" இத்த்யாதிவா
க்யங்கள் அதுஸந்தேயங்கள். கீழிரண்டிபாட்டிலும் "என்னப்ப
ன்" என்றும், "பெருமாயன்" என்றும், நம்பியென்றக்கர லாழ்
வாரையும், குருகூர்நம்பி பாவினின்னிகையென்றவிடத்தில் திருவா
ய்மொழியையும் அதில்காந்ததையும் பற்றினக்ரமத்தைத் திருவுள்
ளம்பற்றி மீண்டபடியை விவரிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி) "கரி
யகோலத் திருவுருக்காண்பன்" என்கையாலே "தேவபிரான்"
என்றதாக்கும் தம்மையதுபவிப்பித்தாப்போலே யவர்களை யதுபவி
ப்பித்தானென்று திருவுள்ளமென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார்
(நித்யசூரிகள் இத்த்யாதி) இவர்மீண்டாராகில் "என்னப்பனில்"
என்றகண்ணையன்றேபற்றுவது, 'தேவபிரான்' என்பானெனெ
ன்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவரின்நினைவிலுத்த்யாதி). (நின்றநிலை
என்றது) திருவாய்மொழி யிசையிலே நின்றநிலையென்றபடி. (அ
தினெல்லையானவென்றது) பகவத்விஷயத்தின்மே லெல்லையான
படி. நித்யசூரிகளதுபவிக்கும் வடிவுகளியதிருவுருவா யிருக்குமோ
வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நித்யசூரிகளுக்கு இத்த்யாதி) (இதே)
என்றது ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. இது இருந்தபடி

யென்னென்ன ("கோலமே" இத்த்யாதி) பகவத்ப்ரவணாந்
த்கே யிருக்கிறதாம் அவன்றிருமேனியை வர்ணித்துக்கந்நாணக் கட
வேனென்று ஸ்வார்த்தமாக ப்ரார்த்திப்பானெனென்ன வருளிச்
செய்கிறார் (பரமேத்யாதி) (காண்பன்) என்றத்தாலே தேவபி
ரானேயே காணக்கடவேனென்று பொருளாய் அத்தையருளிச்செ
ய்கிறார் (சாக்ஷாதித்யாதி) (காண்பன்) என்றத்தாலர்த்த சித்
தமாயிருக்க நானென்றத்தால் பலிதம் ("தேவுமற்று" இத்
த்யாதி.)

பெருமையை வண்மைக்கு விசேஷணமாக்கி அத்தைவிசே
ஷிக்கிறார் (சர்வேஸ்வரனுடைய இத்த்யாதி) குருகூர்பத வ்யாவ்
ருத்யர்த்தம் (குருகூரித்த்யாதி) வ்யாமோஹத்தாலே ஆழ்வாரா
யும் திருநகரியையும் வர்ணித்ததாக்குத்ருஷ்டாந்தமுகேந தாத்பர்
யம் (பரமபதமித்த்யாதி) குருகூர்நகரானென்னாதே (நம்பியெ
ன்றதாக்கு (தாத்பர்யத்தை யெல்லையளவு மருளிச்செய்கிறார் (நா
ன்ஒன்றையித்த்யாதிவாக்யத்தாலே) உரியனாய் - ஆளாய் என்று
விசேஷிக்கைக்கு ப்ரயோஜந மருளிச்செய்வதாக உரியவடியார்
நிலையைக்காட்டுகிறார் (உரியஇத்த்யாதி) நான்என்றிருக்க 'அடியே
ன்' என்றருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாருடையவித்த்யாதி) நன்மை
யென்று வித்தராகிரொன்கிறார் ஆழ்வாருக்கு ஸர்வம்வாக்யம் ஸா
வதாரணமென்று (ஆனூரியனாய்ப்பெற்றநன்மையென்று) தாத்
பர்யம் - (ப்ராப்தேத்யாதி) ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகமாவது ப
கவத்விஷயம் ப்ராப்தம், இதரவிஷயம்ப்ராப்தம் என்றுவிவேகித்
துப் பற்றவில்லை. அப்படியே யாகையாலே பற்றினெனென்ற
படி.....(௩)

நான்காம்பரட்டு.

12345678910 - ௧2 ௩4 5678910

நன்மையான் மிக்கநான் மறையாளர்கள்

புன்மையாகக்கருதுவராதவி

லன்னையாயத்தனயென்னையாண்டிடும்

தன்மையான்சடகோபனென்னம்பியே.

ப்ரதிபதம்.

நன்மையால் - அபகாரிகளாவிலும் உபகரித்திருக்கிறநன்
மையால், மிக்க - அதிசயித்த. நால் - நாலுவகைப்பட்ட, மறை-

வேதங்களுக்கும். ஆளர்கள் - வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்லவர்கள். புன்மையாக - பொல்லாங்காக, கருதுவர் - சிந்திப்பர், ஆதலில் - ஆதலால். அன்னையாய் - மாதாவாய். அத்தனும் - பிதாவாய். என்னை - அடியேனை. ஆண்டிமம் - நியமித்துப்போருகிற. தன்மையான் - ஸ்வபாவத்தைபுடையரான். சடகோபன் - (என்னுடைய) சாட்யத்தைப்போக்கினவர். என்னம்பியே - என்னுடையகுறைவு தீரும்படி பூர்ணதையை யுடையவர்.....*

வ்யாக்யாநம்.

நாலாம்பாட்டில், “ என்னப்பனில் ” என்று - காற்கடைக்கொண்ட விஷயத்தை, “ ஆழ்வாருகந்தார் ” என்று விரும்புகைக் கடியென்னென்னில்; என் தன்மையைப் பாராதே யென்னை விஷயிகரித்த நீர்மையை. யதுசந்தித்தால், அவருகந்த விஷயத்தை யுகவா தொழிவனோ என்ன; உம்முடைய தன்மையேது, அது பாராதே அவர் விஷயிகரித்த படியென்னென்ன, அத்தைப்பேசுகிறார்.

(நன்மையாலித்யாதி) ஆத்குணங்களால் ப்ரசாராய், சம்ஸாரிகளுக் கபாஸ்யபூதராயிருப்பாரில் ஆழ்வாரை யொழிந்தாரடைய, “ இவனவஸ்து ” என்றுகை விடும்படியன்றோ வென்னுடையஸ்த்திதி யிருக்கும்படி. ஒருத்தனுக்கு நன்மையாவது - தோஷகுணங்களேகாஸ்யஸ்த்தங்களாயிருந்தால், தோஷத்தைவிட்டு குணம்ஸத்தை ஸ்வீகரிக்கை. அதில் மிகுதியாவது - ‘ குணம் என்று, பேரிடலாவதொன்றின் திகே தோஷமேயாயிருந்தால், அது தானே பற்றுசாகக்கைக்கொள்ளுகை. (நான்மறையாளர்கள்) அதுக்கடியாக ஹிதாதுசாஸநம்பண்ணக்கடவ வேதங்களிலே அவகாஹித்திருக்குமவர்கள். நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களுக்கும் வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்லவர்கள். அவர்களாகிறார் - ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளாதல், கூரத்தாழ்வானாதல். இத்தால்சொல்லிற்றாயிற்று - வேதார்த்ததாப்யம் கைப்படுகை. அதாவது - ஆந்ருஸம்ஸ்யப்ரதாராகையென்றபடி. (புன்மையாகக்கருதுவர்) புன்மையென்றொருதர்மமும், அதுக்காஸ்யமான தர்மியுமாயிருக்கையன்றிக்

கே, புன்மைதானொரு வடிவுகொண்ட தென்றிருப்பார்கள். புன்மையாவது - துஃகமாதல், பொல்லாங்காதல், விஷயார்த்தப்ராவண்யமாதல், துர்மானமாதல். இதுதான் - மேலிற்பாட்டிலே ப்ரஸக்தமாகக்கடவது.

(ஆதலின்னையாயத்தன யென்னையாண்டிந்தன்மையான்) அப்புன்மையேறேதுவாக “ இவ்வளவில்நாமல்ல தரகூகரில்லை ” என்றெனக்கு சர்வவிதபந்துவுமானவர். “ தீநுநொகாநுஸவ்ரிசுரே தரெவஸாண்மத ” (தீநுநொகாநுஸவ்ரிசுரே தரெவஸாண்மத) என்கிறபடியே, “ காகத்தோபாதியினுக்கும் புறம்பொருபற்றுகில்லை ” என்றதுவேறேதுவாக ஸர்வவிதரகூகரானவர். ப்ரியமே செய்யக்கடவமாதா செய்யுமதுவும், ஹிதமேசெய்யக்கடவ பிதாசெய்யுமதுவும், ஸ்வரூபாதுருபமான அடிமைகொள்ளும்நாயகன் செய்யுமதுவும்செய்யுமவர். “ தாயாய்த்தந்தையா யதியாதனவறிவித்தவத்தா ” என்றுபகவத்விஷயத்தில் ஆழ்வார்சொல்லுமதெல்லாம் ஆழ்வார்விஷயத்திலே சொல்லுகிறார். (தன்மையான்) அக்நிக்கு ஒளஷண்யம் போலேயும், ஜலத்துக்கு சைத்யம்போலேயும் இஸ்வபாவங்களை நிரூபகமாகவுடையவர். அதாகிறது “ இவனுக்குபகரித்தோம் ” என்றுதான்நினைத்தல், இவன்மனக்குப் ப்ரத்யுபகாரத்திழிய வேண்டியிருத்தல் செய்யாதொழிகை. (சடகோபன்) என்பக்கல் சாட்யத்தைப்போக்கினவர். கீழ்மூன்றுபாட்டிலும் “ தென்குருகூர்நம்பி ” என்றுசொன்னவர், இப்பாட்டிலே சடகோபனென்றாரிநே-ஸ்வதோஷத்தைப்போக்கினபடியாலே. (என்னம்பி) தாய்செய்வது தமப்பன்செய்யமாட்டான், அவன்செய்வதிவன் செய்யமாட்டான், ஆசார்யன் செய்யுமதுஇருவரும் செய்யமாட்டார்கள், நாயகன் செய்யுமதுஅடியான் செய்யமாட்டான், எல்லார்செய்வதும்செய்யவல்ல பூர்த்தியையுடையவர். (என்னம்பியே) என்னுடையதன்மையாகிறபாழ்ந்தாது நிரம்பும்படியான பூர்த்தியையுடையவ ரென்னுமித்தனை. இவர்க்குக்கீழ்ச்சொன்ன த்ருஷ்டாந்தங்கள்

சர்வதாசார்யமல்ல, கர்மௌபாதி கமாசுவந்த சம்பந்த
மானகயாலும் பூர்ணஸ்த்தலமாகையாலும்.....(ச)

அரும்பதம்.

கீழ்ப்பாட்டுக்கு மிப்பாட்டுக்கும் சங்காபரிஹாரரூபேண
சங்கதியருளிச்செய்கிறார் (என்னப்பனிஸ்த்யாதி) (என்னப்பனி
ல்) என்றது “தேவுமற்றறியேன்” என்றதுக்குபலகஷணம் (உகந்
தார்) என்ற அநந்தரம் ‘ஆகிலும்’ என்றத்யாஹார்யம், ஆகையா
லாழ்வாரு கக்கைவிரும்புகைக்கடியாயிருக்க (அடியென்னென்னி
ல்) என்கிறசங்கை உத்யாதென்கிறது பரிஹரதம். ‘புன்மையா
கக்கருதுவராதலில்’ என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து என்னுடைய நிகர்
ஷமேபற்றாசாக அங்கேகரித்தவாழ்வாருடைய செளல்ப்யம் அவரு
கந்த விஷயமென்றாகிலும் பற்றுதைக்குஹேதுவென்று பரிஹரி
கிறார் (என்தண்மையித்யாதி) என்தண்மையாராதே அதவேபற்
ராசாக என்று கூட்டுவது. (ஒழிவேனுவென்ன) என்றது இப்படி
உத்தரமருளிச்செய்யவென்றபடி.

நான்மறையாளர்களாகையாலே நன்மையால் மிக்கவர்க
ளென்றாய் அத்தாலே உத்தராகொன்று பலிதார்த்தமருளிச்செய்
கிறார் (ஆத்மகுணங்களில்த்யாதி) (ஆத்மகுணங்கள்) ஆந்ருஸம்ஸ
யாதிகள். புன்மையாகக்கருதுகிற விவர்களில் ஆழ்வாராயுமந்தர்
ப்பூதராக்கினால் மேலே ‘என்னையாண்டிடும்’ என்னக்கூடாமை
யாலே (ஆழ்வாராயொழிய) என்று சொல்லுகிறார். (அடங்க) க்
ருத்ஸ்நம்; நான்மறையாளர்களெல்லாரும். ‘நன்மையால்மிக்க’
என்றத்தைவிவரிக்கிறார் (ஒருத்தனுக்கு இத்யாதிவாக்யதவ்யத்தா
லே) (பற்றாசாக) ஹேதுவாக. தாத்பர்யார்த்தம் (அதுக்கித்யா
தி) (அதுக்கு) பற்றாசாகக்கொள்ளுகைக்கு, சப்தார்த்தகதரமு
கேந ‘ஆளர்கள்’ என்றதுக்குத்தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நாலு
கையித்யாதி) (வ்யாஸபதம்) அகண்டமாநவேதத்தை அர்த்தத்தி
ன்படியே சாகாகாண்டாதிருபேணவிபஜிக்கிற வ்யாஸருடையவ
திகாரம். (அவர்களாகிறார்) என்றது-நன்மையால் மிக்கநான்ம
றையாளர்களாகிறார் என்றபடி. உத்தார்த்தநிகமநம் (இத்தாலித்
யாதி) வேதார்த்ததாத்பர்யத்தின்படியே யதுஷ்ட்டிக்கவல்லவர்
களாயிருக்கை என்றபடி. (ஆந்ருஸம்ஸ்யம்) ஸர்வபூதாதுகலாதுச
ரணம். புன்மைசப்தார்த்தமான துகமாதல் பொல்லாங்காதல் இ
வ்விடத்துக்குவிவக்ஷிதமன்று, மேல்பாட்டில் துகத்தையுபபாதி
யாமையாலே, பொல்லாங்கு-பாபம், தாத்பர்யார்த்தம் (அப்புன்

மைஇத்யாதி) எல்லாருக்கும் த்யாகஹேதுவான புன்மையிவருக்கு
ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவானபடியை யுபபாதிக்கிறார் (“தீஹொ
காஹ” (तृहो-हो-हो) இத்யாதி) (அன்னையித்யாதிக்கு) கௌ
ணவ்ருத்தியாலேசப்தார்த்தம் (ப்ரியமேஇத்யாதி) (நாதன்) ஸர்
வஸ்வரன். வ்யாக்யாதாஹிபெடுகிறார் (தாயாபித்யாதி) (தன்மை
யான்) என்றத்தைக்கீழ்ச்சொன்ன மூன்றுபதங்களிலுக்கூட்டி தா
த்பர்யம் (அக்கித்தியாதி) இஸ்ஸவபாவக்களை நிரூபகமாகச்சொ
ன்னத்தால் பலிதம் (அதாஹித்யாதி) சாட்யத்தைப்போக்கினது
க்கு ஜ்ஞாபகமென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (கீழ்இத்யாதிவாக்ய
தவ்யத்தாலே) பதாரந்தாருசொல்லாதே ‘நம்பி’ என்றதுக்குதாத்பர்
யமருளிச்செய்கிறார் (தாம் என்றுதொடங்கிஅஞ்சவாக்யத்தாலே)
(ஆசார்யன்) என்கிறவாக்யத்துக்கு சடகோபன் என்று என் அஜ
நாரத்தைப்போக்கினவொன்றையாலே யென்றுகருத்து. (நம்பி)
என்றதுக்கு கீழ்ச்சொன்னவர்களோடு சாம்யஞ்சொன்னார்; அவர்
களிலும் ஆதிக்யமாக வர்த்தாரந்தரம் (என்னுடையலித்யாதி) (பா
ழ்ந்தாது) பெருமீ; அதாவது, தம்முடையதோஷங்களாகிற வஞ்
சகமான படுகுழியைத்தற்றுப்புகடுகைக்கேடான க்ருபாதிருணபூர்
த்தியை யுடையவொன்றை. ஆதிக்யத்தை யுபபாதிக்கிறார் (இவருக்
கித்யாதி) ‘நன்மையான்மிக்கநான்மறையாளர்கள்’ என்னேபுன்மை
யாக்கக்கருதுவராதலில் சடகோபனென்னம்பியே யன்னையாயத்
தனாப் என்னையாண்டிந்தன்மையான்’ என்று அந்வயம். ஆக, கா
ற்கடைக்கொண்ட பகவத்விஷயத்தையும் ஸர்வபரகாரோபகார
கரான ஆழ்வாராயிட்டுகவாதொழிவேனோ வென்று கருத்து. (ச)

ஐந்தாம்பாட்டு.

நம்பினேன்பிறர்நன்பொருடன்னையும்
நம்பினேன்மடவாரையுமுன்னெலாம்
செம்பொன்மாடத்திருக்குருகர்நம்பிக்
கன்பனையடியேன்சதிர்ந்தேனின்றே.

ப்ரதிபதம்.

முன்னெலாம் - அநாகாலமெல்லாம். பிறர் - ஈஸ்வரனு
டைய. நன்பொருள்தன்னை - ஸமீகேநமான ஆத்மவஸ்துவை. நம்
பினேன்-ஆசைப்பட்டுப்போந்தேன். மடவாரையும்-பாதிவரத்யா
திக்கையுடைய பரஸ்தீகனையும். நம்பினேன்-ஆசைப்பட்டுப்போந்
தேன். செ - மாற்றுமினுங்கின. பொன்-பொன்னுலேசெய்யப்பட்ட

ட. மாடம்-மாடங்கனையுடைய, திருக்குருகூர்-திருநகரியிலேயிருக்கிற, நம்பிக்கு-பூர்ணரான ஆழ்வார்க்கு, அன்புமய-ப் பீதமும்; தாஸனும். அடியேன்-அடியேன். இன்றே-ஆழ்வார்க்கு சேஷமான சமயத்திலே, சதிர்த்தேன்-சதுரனுனென்*

வ்யாக்யாநம்.

அஞ்சாம்பாட்டில், உம்மைப்புன்மையாகவும் உமக்காழ்வார் சர்வப்ரகாரத்தாலு முபகாரகராகவுஞ்சொன்னார்; உம்முடையபுன்மையையும், உமக்காழ்வாருபகரித்த நன்மையையுஞ்சொல்லிக்காணீரென்ன, சொல்லுகிறார்.

(நம்பினேனித்யாதி) இதுஎன்னுடைய புன்மையிருந்தபடி. (பிறநன்பொருள்நம்பினேன்) பிறரென்கிறது - ஸர்வேஸ்வரனை, நன்பொருளென்கிறது - ஆத்மவஸ்துவை. த்ரிவிதாத்மவர்க்கத்துக்கு மவ்வருகாய், விஸஜாதீயமான வைலக்ஷணயத்தை யுடையனாகையாலே - பிறரென்கிறது; “ உத்யோபநிஷதஸு” (உத்தியோபநிஷத)

என்னக்கடவதிறே. பொருளென்று - த்ரவ்யம். நன்பொருளென்று - விஸக்ஷணமான ஆத்மவஸ்து; “ ஐவ்யாணிநவதஜிஷு” (ஐவ்யாணிநவதஜிஷு) என்று-த்ரவ்யங்களில் ப்ரதாநமாக ஆத்மவஸ்துவை நிஸ்சயித்ததிறே. அத்தையிறேமுன்பு நானபஹரித்தது. நம்புதல் - ஆசைப்படுதல். பரத்ரவ்யத்தை யாசைப்படுகையிறே - அபஹாரமாவது. “ வன்கள்வன் ” என்றழுவாரதுசந்தித்ததிறே யிவர்க்குமுதல். “ கிஷைநநக்யதவ்வாவொவொணாநக்யதவ்வாவொணா ” (கிஷைநநக்யதவ்வாவொணாநக்யதவ்வாவொணா) பகவச்சேஷத்வத்தளவில் நில்லாதே, சேஷத்வகாஷ்ட்டையில் நிற்கக்கடவ ஆத்மவஸ்துவைக்கிடீர் நானபஹரித்தது; ததீயசேஷமானவன்றிறே யிவ்வாத்மவஸ்து அநந்யார்ஹமாயிற்றுவது. அபஹாரத்தில்வந்தால், த்ரவ்யத்தினுடைய ஸ்லாக்யதைக்கும், அபிமானித்தவனுடைய ஸ்லாக்யதைக்கும்தக்கபடி ப்ராயஸ்சித்தம் கனத்திருக்குமிறே; ப்ராஹ்மணவஸ்துவை யபஹரித்தாற்போலன்

றே சண்டரலன்வஸ்துவை யபஹரித்தல்; த்ரவ்யங்களிலும் குருலகுபாவத்தாலே ப்ராயஸ்சித்த வைஷ்ணவமுண்டிறே, விறகு, வைக்கோல் களவுகண்டாற்போலே யன்றி நேரத்ததைக் களவுகாண்டல்; ஆத்மவஸ்து, ஸ்ரீகௌல்சதுபஸ்த்தாநீயமாய், உடையவன் சர்வேஸ்வரனுயிறே யிருப்பது.

(நம்பினேன்முடவரையும்) ஈஸ்வரனுக்கபிமதமானவஸ்துவை யபஹரித்தநான், தேஹாத்மாபிமானிகள் “ என்னது ” என்றபிமானித்தவஸ்துவை யபஹரிக்கச்சொல்லவேணுமோ; ராஜரத்நாபஹாரம்பண்ண அஞ்சாதநான், கூடாந்ருடையவிற்கும் வைக்கோலுமபஹரிக்கஅஞ்சவேணு; இத்தால் - ஈஸ்வராபிமதமான வஸ்துவையபஹரித்தேன், அந்யருடைய அபிமதவிஷயத்தையு மபஹரித்தேனென்றபடி. மடவாரென்கையாலே - அங்குமநந்யார்ஹங்களை யபஹரித்தேனென்கை. (முன்னெலாம்) இப்படிதேஹாத்மாபிமானியாயும் விஷயப்ரவணனாயும் போந்த காலந்தான் ஸாவதியாகப்பெற்றதோ, ஈஸ்வரனோபாதி ஆத்மாவும்நித்யன், காலமுமநாதி. அசித்ஸம்பந்தமு மநாதியாகையாலே, முன்புள்ளகாலமெல்லா மிதுவோயத்தையென்கை.

உம்முடைய புன்மைகுறைவற்றிருந்தது, ஆழ்வாருமக்கு நிறேதுகமாக வுபகரித்தவளவேதென்ன, அத்தைச்சொல்லுகிறார்மேல் (செம்பொன்மாடத்திருக்குருகூர்நம்பிக்கு) என்னுடையபூர்வவ்ருத்தத்தை யாராயுமத்தனை அபூர்ணரோஆழ்வார், “ என்னையுபேக்ஷித்த காலமிவ்வளவு, பாபமீவ்வளவு ” என்றுபார்க்கும்படியன்றே ஆழ்வாருடையபூர்த்தி. ஆத்மாபஹாரம்பண்ணினேன்நான், விஷயப்ரவணனானேனென்று கைவிடுமபடியன்றே.

ஆழ்வார்திருவடிகளைநீர்தாம்கிடீரெனபடியென்னென்ன; விஷயங்களுக்கர்த்தந்தேடி, அர்த்தாபஹாரத்துக்கிடம்பாரத்துத்திரியாநிற்க, அச்செம்பொன்மாடத்தைக் களவுகாணப்புகேன்; அங்கேவைத்த மாநிதியைக் கண்ட

கப்பட்டேனென்கிறார். இவர்க்குவைத்தமாரிதி ஆழ்வாரி நே. ஆழ்வார்திருவடிகளோபாதி திருநகரியுமிவர்க்கு ஸ்ப்ருஹணீயமாகையாலே திருநகரியைக்கவிபாடுகிறார் (இன்றன்பனும்) இதுக்குமுன் பெனக்கொரு நினைவின்றிக் க்கேயிருக்க, அசிந்திதமாக ஆழ்வார் திருவடிகளிலே ப்ர வணாகக்கண்டேன். அநாதிகாலமாத்மாப ஹாரம்பண் னியும் விஷயுப்ரவணனாயும் போந்தவிது இழவுக்குடலா கையன்றிக்கே, சரண்யப்ரபாவத்தாலே பேற்றுக்குடலா கக்ருஷிபண்ணினாப்போலே பவித்துக்கொண்டு நிற்க க்கண்டேன். “நான்என்னது” என்றிருக்கை தவிர்ந்து இதரவிஷயங்களில் விரக்தராய், பகவச்சேஷத்வத்தளவி ல்கில்லாதே அதினெல்லையான ததீயசேஷத்வத்தளவிலே நின்றாராழ்வார் ; இந்தக்ரமாபேகையன்றிக்கே, முதலடி யிலே நானாழ்வார்திருவடிகளிலே ப்ரவணாகப்பெற்றேன் (அடியேன்) ஆழ்வாருடைய வைபவத்தையறுந்தித்து “மஹெணாஸுபாஸுமதஃ” (க்ருஷ்ணஸுபாஸுமதஃ) என்கிறபடியே அதுக்குத்தோற்று (அடியேனென்கிறார்) ஆசார்யர்களைநம்பி யென்னக்கற்பித்தார்போலே, ஆசார்ய ர்க ளழைத்தால் “அடியேன்” என்கிறதும் ஸ்ரீமதுராகவி கள் வாசனையாலேயாயிற்று (சதிர்த்தேன்) சதிரையுடையேனானேன். ஈஸ்வரசேஷமானவஸ்துவை “என்னது” என்றிருக்கைக்கும், இதரவிஷய ப்ராவண்யத்துக்கும் மே ற்பட்டசதிர் கேடில்லையே; அவற்றைவிட்டு பகவத்விஷ யத்தளவிலேநில்லாதே, ஆழ்வாரளவும் வரும்படிசதிரையுடையேனானேன்.....(௫)

அரும்பதம்.

“புண்மையாகக்கருதுவர்” என்றுபுண்மையும், “அன்னை யாய்” இத்யாதியால் ஆழ்வாருபகரித்தபடிகளும் சொல்லியிருக்க, இப்பாட்டிலுஞ்சொல்லுவா நென்னென்கிறசங்கையை பரிஹ ரிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி விசேஷப்ரஸங்கருகே அ வதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (உம்மையித்யாதி) (சொல்லிக்காணீ ர்) என்றதுவிசேஷித்துச்சொல்லிக்காணீரென்றபடி.

ஹார்த்ததாத்தப்ரயமருளிச்செய்து அந்வயித்து தாத்தப்ரயம ருளிச்செய்கிறார் (பிறர்இத்யாதி) பிறர் என்று ஈஸ்வரனைச்சொல் லும் (ப்ரகாரத்தையுபபாதிக்கிறார் “த்ரிவிபாது” (த்ரிவிபாது) இத்யாதி. அவ்வருகு-உத்கர்ஷாவதி. இதுக்குஹேது (விஸஜாதியே த்யாதி) ஆத்மாவைச்சொல்லும் ப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார் (பொ ருளென்று இத்யாதி) ஸீவசேஷிகமதரீத்யாநன்மையை யுபபாதிக்கிறார் (த்ரவ்யாணீத்யாதி) (நம்பினேன்) என்றதுக்குதாத்தப்ரயம் (அத்தையித்யாதி) சப்தார்த்தம் (நம்புதலித்யாதி) ஆசை அபஹார மானபடி யென்னென்ன (பாத்ரவ்யேத்யாதி) தம்மை ஆத்மாப ஹாரியாக அறுஸந்திக்கைக்கடியென்னென்ன (வண்கள்வன் இத் யாதி) (வண்கள்வன்) என்றது திருவாய்மொழி; கள்வனென்றது திருமொழி. ஸிம்ஹாவலோகநயாயேந நன்பொருளென்றதில், (தன்னை) யென்றதுக்கு தானானதன்மையாகதாத்தப்ரயம் (பகவதி த்யாதி) (சேஷத்வகாஷ்ட்டையிலேநிற்கிற ஆத்மவஸ்து) என்றத் தையுபபாதிக்கிறார் (ததீயேத்யாதி) தச்சேஷத்வம் ததீயசேஷத் வ வ்யாப்தமாகையாலே ததீயசேஷத்வமில்லாதபோது தச்சேஷத் வம் குலைகையில் அந்யார்ஹத்வம் ப்ரஸக்தமாம். அத்தாலே அநந் யார்ஹத்வமில்லையாமென்றுகருத்து. (பிறர்) என்று ஸ்வாமிவைல க்ஷண்யம்சொன்னத்தாலும், (நன்று) என்று த்ரவ்பவைலக்ஷண்ய ம் சொல்லுகையாலும் பவித்ததோரர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அபஹாரத்தில்வந்தால் இத்யாதி) “சுணகாஸூரபஹாரொ ரெயொடொஷஃபரிகீர்த்தஃ | ஸுணகாஸூரபஹாரொஷி தாவாநவவவெ துயோகபுரஸூரபஹாரொணயொடொ ஷஃபரிகீர்த்தஃ | ரொசுதியஸூரபஹாரொஷி தாவா நவவவெ துயோகபுரஸூரபஹாரொணயொடொஷஃபரிகீர்த்தஃ | ரொசுதியஸூரபஹாரொஷி தாவா நவவவெ துயோகபுரஸூரபஹாரொணயொடொஷஃபரிகீர்த்தஃ” (துயோகபுரஸூரபஹாரொணயொடொஷஃபரிகீர்த்தஃ | ரொசுதியஸூரபஹாரொஷி தாவா நவவவெ துயோகபுரஸூரபஹாரொணயொடொஷஃபரிகீர்த்தஃ)

பிப்ராயம் (இப்படிஇத்யாதி) அநாதியாக வாத்தாபஹாரம் வந்த
துக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் (ஈஸ்வரனோபாதி இத்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (உம்முடையஇத்யாதி) நம்பிபததாந்
ப்யம் (என்னுடையவித்யாதி) 'மடவாராயம்' என்றத்தைக்கடா
கூறித்து (செம்பொன்மாடம்) என்றுவாணித்ததுக்கு சங்காபரிஹா
ரருபேண தாத்பர்யம் (ஆழ்வாரிஇத்யாதி) வர்ணித்ததுக்குதாத்பர்
யார்தாரம் (ஆழ்வார் திருவடிகளிட்யாதி) 'இன்றே' என்றத்தை இ
ங்கேயந்வயித்து ப்ரதிகம் (இன்றன்பனயன்றது) (ஒருகினைவின்
லிக்கே என்றது) ஆத்மாபஹாரமதிக்குரமென்றும் விஷயப்ராவ
ண்யமாகாதென்றும் பகவச்சேஷத்வமுத்தேஸ்யமென்றும் ததீய
சேஷத்வம் பரமோத்தேஸ்யமென்றும் இப்படிஹித்சிந்தையின்
லிக்கேயென்றபடி. இது 'இன்று' என்றதுக்குதாத்பர்யம், இன்றென்
றபதத்தையுட்கொண்டு விவரிக்கிறார் (அநாதீத்யாதிவாக்யத்யா
தாலே) 'நம்பி' என்றத்தைக்கடாகூறித்து 'நான்' என்னுதே 'அடி
யேன்' என்றதுக்குதாத்பர்யம் (ஆழ்வாருடையஇத்யாதி) இத்தா
ல் ஓர்த்தவிசேஷம் சூசிதமாயிற்றென்கிறார் (ஆசார்யர்களிட்யா
தி) 'சதிர்' இன்னதென்று வ்யாவர்த்திபூர்வகமாக வருளிச்செய்
கிறார் (ஈஸ்வரோத்யாதி).....(ரு)

ஆரூம்பாட்டு.

இன்றுதொட்டுமெழுமையுமெம்பிரா

னின் நுதன்புகழேத்தவருளினன்

குன்றமாடத்திருக்குருகூர்நம்பி

யென்றுமென்னையிகழ்விலன்காண்மினே.

ப்ரதிபதம்.

இன்றுதொட்டும்-இன்றுமுதல், எழுமையும் - மேலுள்ளகா
லமெல்லாம், எம்பிரான்-எனக்குஸ்வரியாயானவர், இன்று - அந்நவ
சாயராகநின்று, தன்-தம்முடைய, புகழ்-கல்யாணகுணங்களை, எ
த்த-ஸ்துதிக்கும்படி, அருளினான்-க்குறைபண்ணினார், குன்றம்-பர்
வதங்களுக்கொத்த, மாடம்-மேடைகளையுடைய, திருக்குருகூர்நம்
பி-திருநகரியிலேயெழுந்தருளியிருக்கிற ஆழ்வார், 'என்றும்-அக்கா
லத்திலும், என்னை-என்னை, இகழ்விலன்-அநாதரிக்கிறிலர், காண்மி
ன்-காணுங்கள்.....*

வ்யாக்யாநம்.

ஆரூம்பாட்டில், ஆழ்வாரிப்போதிங்கே விஷயீகரி
த்தாலும், நீர்தாமநாதிகாலம் வாசனைபண்ணிப்போந்தவி

ஷயமாகையாலே மறுவஷ்டிலோவென்ன; அங்ஙனம்மறுவ
ஷ்டிம்படியாயோ ஆழ்வார் ப்ரசாதமென்பக்க வீருப்பதெ
ன்கிறார், "ஸூரீ தாஸ்ரீ தீதாஹெ யொமலுஷ்டா
விஜாயதெ" (ஸூரீதாஸ்ரீதீதாஹெ யொமலுஷ்டா
விஜாயதெ) என்றும், "வஸியிலுமலுஷ்டாஸீ" (ஸூரீதாஸ்ரீதீதா
விஜாயதெ) என்றும், ப்ரம்ஸம் ப்ரஸங்கிக்கும் பகவத்க்ருபையள
விலே நினைத்திருக்கலாமோ ஆழ்வார்க்ருபையை.

(இன்றுதொட்டும்) விஷயீகரித்த இன்றுமுதலா
க, பகவதஸ்மாஸ்யரணம்போலே ஆஸ்ரயிப்பதொரு கால
மும் பவிப்பதொருகாலமாமையோ ஆழ்வாருடைய விஷயீ
காரமிருப்பது; விஷயீகாரதிவசமேதொடங்கி அதுபவகா
லமாயன்றோவிருப்பது. (எழுமையும்) எழுந்நமென்று
பலகூணம்; மேலுள்ளகாலமெல்லாமென்றபடி. (எம்
பிரான்) " பிரான்பெருநிலங்கிண்டவன் " என்றுபகவத்
விஷயத்தி லாழ்வார்பேசும்படியை, உபகாரஸ்ம்ருதியாலே
ஆழ்வார்விஷயத்திலே பேசுகிறார். (எம்பிரான்) என்ஸ்
வாமி. (நின்று) ஒருபடிப்படலின்று. உபகாரஸ்ம்ருதியா
லே பகவல்லாபத்தளவு மாழ்வாரையதுபவித்து, பின்பது
கிட்டினவாறேயதிலேதோள் மாலும்படியன்லிக்கேயிருக்
கை, (தன்புகழேத்த) ஆழ்வாருடைய அதுபவத்துக்குள்
ளே பகவததுபவமாம்படியாயன்றோ ஆழ்வாருடையபெ
ருமையிருப்பது. (அருளினான்) நிர்வேதுகமாகக்ரு
பைபண்ணினான். " மயர்வறமதிரலமருளினன் " என்று
ஆழ்வார்பகவத்விஷயத்திற் சொன்னவார்த்தையை, ஆழ்
வார்திருவடிகளிலே சொல்லுகிறாரிதேயிவர். (குன்றமா
டத்திருக்குருகூர்நம்பி) தம்மையுமேத்தி யின்னமொரு
விஷயத்தையு மேத்தவேண்டுமபடியோ ஆழ்வாருடைய
பூர்த்தியிருப்பது. " குன்றம்போல் மணிமாடநீடுதிருக்கு
ருகூர் " என்றுஆழ்வாருளிச்செய்யுமதிதே யிவாரெஞ்
சிலே வாவிதமாயிருப்பது, அத்கைச்சொல்லுகிறார். (எ
ன்றுமென்னையிகழ்விலன்) என்றுமிகழ்விலன், என்னையி
கழ்விலன் - யாவதாத்மபாவிபுறம்பேயொருவிஷயத்திலே

போகவிட்டுக்கொடார். எந்தண்மைபாராதே விஷயீகரித் தவர், என்னைவிஷயாந்தாங்களிலே போகவொட்டுவரோ. தந்திருவடிகளொழியப்புறம்பு புகலற்றிருக்கிற என்னை, “புறம்பேபோக”- என்றாலும்போகலாம்படி யென்கையிலே யென்னைக்காட்டித்தருவரோ. (காண்மினே) இதுப்ர த்யகூதிக்கலாவதொன்றாயிருக்க, ஆழ்வார்பெருமை நான் சொல்லிக்கேட்டுக்கையின்கையன்றோ.....(சு)

அரும்பதம்.

‘என்றுமென்னை யிகழ்விலன்காண்மின்’ என்றத்தைக்கடா த்து ஸ்வாதுபவகர்ப்ப பரோபதேசமாதல், பரோபதேசகர்ப்பஸ் வாதுபவமாதல் சொல்லக்கூடாமையாலே சங்கராபரிஹாரமுதே வருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார்தியாதி) “சதிர்ந்தேனின்னே” என்று நீர்சந்தோஷித்திருந்தீர், இதுநிலைநிற்கப்புகுகிறதோ விஷயாந்தர ங்களை யநாதியாக வதுபவித்தவரசனையால் நீர்தானேதிரும்பினு லோவென்று சங்காஹ்ருதயம். பகவத்ப்ரஸாதம்போலே ஆழ்வா ர் ப்ரஸாதம் மத்யே நமுவினுலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் “ஸ-ஹிநா” (ஸ்ஹிநா) இத்யாதி இவ்வர்த்தத்துக்கு பூர்வா ர்த்தத்திலே நோக்காய் பகவத்விஷயத்திலும் நான்போகாதே யா வதாதம்பாவிதம்மையேத்தும்படி நிர்ஹேதுகமாகவருளின ஆழ் வானுடைய க்ருபையை பத்திவிஷ்ட்டஸா யோகபங்காதிக்கையிட்டு க்கைவிடுமவன் க்ருபையோடு ஸமமென்னலாமோவென்றுகருத்து பகவத்ப்ரஸாதத்திலு மதிசயிதமான ஆழ்வானுடைய ப்ரஸாதத்துக் கு ஏழுஜ்நம் தன்புகழேத்தப்பண்ணினால் என்னால் ஏத்தவாகா மையாலே அநந்தகாலத்துக்கு முபலக்ஷணமாக்குகிறார் (ஏழுஜ்நம் மித்யாதி) அருளினபின்பன்றோ ‘எம்பிரான்’ என்று உபகாரஸ்தாந் தாநம்பண்ணப்ராப்தம், முன்னேதானே ‘எம்பிரான்’ என்பானே னென்கிறசங்கையை உபகாரஸம்ருத்யதிகயத்தாலே சொன்னாரெ ன்று ஸத்ருஷ்டாந்தமாக பரிஹரிக்கிறார் (பிரான் இத்யாதி) கீழ் வாக்யவிவரணம் (உபகாரஸம்ருதியாலே இத்யாதி) ‘தன்புகழ்’ என்பானேன்; அவன்புகழ்; என்னவேண்டாவோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் (ஆழ்வானுடையஇத்யாதி) அந்வரதபகவததுபவபரான ஆழ்வானாத்நாமதுபவிக்கும்போது அந்த பகவததுபவமிதிலே லபிக்குமென்று இவ்வாக்யத்துக்குதாபர்யம். ஹேதுவைச்சொல் லாமையாலேபலிதம் (நிர்ஹேதுகேத்யாதி) ‘என்னையருளினன்’ என்னுதேகேவலம் ‘அருளினான்’ என்கையாலே ஆழ்வார் ‘எனக்க

ருளினன்’ என்னதேவோபாதியருளிச்செய்தாரொன்குறார் (மயர்வற இத்யாதி) அருளுக்குமுன்பு தம்மையுளராகநினைத்திராரொன் றுகரு த்து. மின்றுதன்புகழேத்தகைக்கு ஹேதுவாக (நம்பி) பததாபர் யம் (தம்மையும்இத்யாதி) ப்ரகாராரந்தோண வர்ணியாதே இப்படி வர்ணிப்பானேனென்ன அதுக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் (கு ன்றம்போல் இத்யாதி) ‘என்றும்’ என்றத்தையும் ‘என்னை’ என்றத் தையும் ஸமமாக்கரியையிலே யந்வயங்காட்டிக்ரமேண விவரிக்கி றார் (என்றும் இத்யாதிவாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே ‘என்னை’ என்றத ந்கர்த்தாந்தரம் (தந்திருவடிகள்இத்யாதி) ‘குன்றமாடத்திருக்கு ருகர்நம்பியானவெம்பிரான் இன்றுதொட்டு எழுமையும்நின்று த ன்புகழேத்தவருளினானாகையாலே யென்றுமென்னை யிகழ்விலன்கா ண்மின்’ என்றந்வயம்.....(சு)

ஏழாம்பாட்டு.

கண்மிகொண்டென்னைக்காரிமாறப்பிரான்

பண்டைவல்வினைபாற்றியருளினு

னெண்டிசையுமறியவியம்புகே

னொண்டமிழ்ச்சடகோபனருளையே.

ப்ரதிபதம்.

என்னை-ஸத்துக்களாலே அநபேக்ஷயானு வென்னை. கண்டு கொண்டு - எந்தோஷத்தைப்பாராதே ப்ரதமகடாக்ஷத்தைப்பண் ணிக்கொண்டு. காரிமாறப்பிரான்-அக்குடியிலேபிறந்து என்னுடைய பிறவியெடுத்தற்குபகாரகர்; [காரிஎன்று அப்பேருடையபிதாவைச் சொல்லுகிறது] பண்டைவல்வினை-அநாதிசித்தமாய் ப்ரபலமான பாபத்தை. பாற்றி-புகட்டு. அருளினான்-அருளினான். ஒண்டமிழ்ச் சடகோபனருளையே - ஸ்லாக்யத்தையுடைய தமிழ்ப்ரபந்தத்தைய ருளிச்செய்து சம்ஸாரிகளுடைய சாட்யத்தைப்போக்கின ஆழ்வா ருடையக்ருபையையே. எண்டிசையும்- எட்டுத்திக்குமியிருக்கிறவ ர்கள். அறிய-அறியும்படி. இயம்புகென்-சொல்லுகிறேன்.....*

வ்யாக்யாநம்.

ஏழாம்பாட்டில், ஆழ்வார்தம்பக்கல்பண்ணின நிர் ஹேதுகவிஷயீகாரத்தைக்கண்டு, “இவ்விஷயீகாரத்துக் கு யோக்யதையுண்டாயிருக்க, நாட்டாரிழக்கைக்கடியெ ன்” என்றதுஸந்தித்து, இவருடையபெருமையை யறியா

மையாலே யிருக்கிறார்கள் ” என்றெல்லாரு மறியும்படி சொல்லக்கடவேனென்கிறார்.

(கண்டுகொண்டு) நான்கிட்டினவளவி லாழ்வார்க்குண்டான திருவுள்ளம் நிதியெடுத்தாற்போலே யிருந்த தென்கிறார். “தம்மைப்பெறுகைக்கெதிர்குழல்புக்குத்திரிந்தாரிவர்” என்றுதோற்றும்படி யிருந்ததென்கிறார். அவருடையக்குருபைக்கு அதுத்தமமானபாத்ரமிதேநான். (என்னை) நாட்டாரிற்காட்டி லாழ்வார்க்குண்டான வாசியநியாதவென்னை. தம்முடைய நிர்வேறுதுகவிஷயீகாரத்தைப் பரதிபத்திபண்ணவுங் கூடமாட்டாதவென்னை யென்றுமாம். (காரிமாறப்பிரான்) ஆழ்வார்தம்பக்கலில் பண்ணின வுபகாரத்தை நினைத்துப்பிரானென்கிறார். காரிமாறப்பிரான் என்கிறவிசேஷணத்தாலே - ஆழ்வார்க்குபகாரகனான ஈஸ்வரன்பக்கல் போகாமைக்காக விசேஷிக்கிறார். ‘ஸுஹுஹுஸுஹுஹுதாநா’ (ஸ்ஸுஹுஹுஹுஹு) என்கிறபடியே அவனுடையவுபகாரகத்வம் ஸர்வஸாதாரணமாயாயிற்றிருப்பது; அந்தஸாமாந்யத்திற்புகாமைக்காகத் தம்முடைய சுக்குதத்தை விசேஷிக்கிறார். (பண்டைவல்வினை) அநாதிகாலம் ஸஞ்சிதமாய் விஷயாந்தரப்பாவண்ய வேறுதுவானபாபம்; சூர்ப்பநகியைப்போலே, வகுத்தவிஷயத்தைப் பற்றுக்கைக்கு வழியல்லாவழியே யிழிகைக்கீடானபாபம்; “ப்ரதமாவதியான பகவத்விஷயமே யுருஷார்த்தம்” என்கிறபுத்திக்கடியானபாபம்; இவையாயிற்று - பண்டைவல்வினையாவது. வல்வினை - ப்ராயஸ்சித்தசாத்யமுமன்றிக்கே, அறுபவவிநாஸ்யமு மன்றிக்கே யிருக்கை. (பாற்றியருளினன்) “ஐஷுஹுஹுவாபக்யுதா” (ஐஷுஹுஹுஹுஹு) என்றும், “சும்மெனாதேகை விட்டோடித்தாறுகள்சாய்ந்தனவே” என்றும்சொல்லுகிற ப்ரகாரங்களன்றிக்கே, உருமாய்ந்து போம்படிபண்ணினான். “தன்புகழேத்தவருளினான்” என்கிறபடியே - தம்மையேவாய்ப்புலத்தும்படி பண்ணினார்.

(எண்டிசையும்றியவியம்புகேன்) விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியறருசியுடையாரெல்லாருமறியும்படிசொல்லுகிறேன். “தொண்டிரெல்லீரும்வாரீர்” என்னும் ஆழ்வாரோட்டைவாசநையாலேசொல்லுகிறார். அவர், “பகவத்விஷயத்தில் ருசியுடையாரெல்லாரும் வாருங்கோள்” என்கிறார்; இவரும் “ஆழ்வார்பக்கல் ருசியுடையாரெல்லாரும் வாருங்கோள்” என்கிறார் ஆழ்வார்பக்கல் பாவபந்தத்தாலே. (ஒண்டமிழ்ச்சடகோபனருளேயே) *மயர்வறமதநில மருளினவனுடைய அருள்போலல்ல, ஆழ்வாருடைய அருள்; அவ்வருளுக்கு மயலானவளவிலேபண்ணியருளின அருளிறே. ஒண்டமிழ் - ஒளனியதமிழ். அழகியதமிழென்றபடி. *பாலேய்தமிழரிசைகாரர்பத்தர் பரவும்படி திருவாய்மொழிபாடின அருளுக்குமேலேயிறேயென்னை விஷயீகரித்தஅருள்.....(எ)

அரும்பதம்.

கீழ்ப்பாட்டில் “நின்றதன்புகழேத்தவருளினான்” என்று ஆழ்வாருடைய நிர்வேறுதுககடாகூத்தை அதுசந்தித்தவொல்லார்க்கு முண்டாகவேண்டுமென்று ‘எண்டிசையும்றியவியம்புகேன்’ என்கையாலே தததுகுணமாக சங்கதியருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார்தம்முடைய இத்யாதி)

‘கண்டுகொண்டு’ என்றதக்கு காரணத்தைக்கண்டென்றும் தேடினைக்கண்டென்றும் இரண்டுதாத்பர்யம். இவ்விரண்டையுமடவே யருளிச்செய்கிறார் (நான்கிட்டின இத்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே) இப்படி தம்மிடத்திலிருக்கைக்கடி யென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (அவருடையஇத்யாதி) (அதுத்தமம்) யஸ்மாதத்தமந்நாஸ்தி தததுத்தமமென்று பஹுவீஹி. தோஷ்யுயிஷ்ட்டதையாலே தாமேக்குரைக்குத்தமமான பாத்ரமென்றபடி. ‘அநியவியம்புகேன்’ என்ற உத்தமனாலே ‘என்னை’ என்றதுசித்தமன்றே ‘என்னை’ என்றசொல்லவேண்டுமோவென்ன இதுக்கு இரண்டுதாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நாட்டார்இத்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே) ‘காரிமாறன்’ என்றும்போராதோ ‘பிரான்’ என்னவேண்டுமோவென்ன (ஆழ்வார்இத்யாதி) ‘பிரான்’ என்றும்புரன்போராதோ காரிமாறப்பதந்தானென்ன (காரிஇத்யாதி) ‘காரி’ என்றுஆழ்வார் திருத்தகப்பனார்; ‘மாறன்’ என்று ஆழ்வார் திருநாமம். ஸ்ரீம

தூகவிகள் நிஷ்டாநுருணமாகப் ப்ரசித்தபாதகமாத்த்ரமாகச்சொல்லாதே பிண்ணையுமுள்ளவற்றையெல்லாங்கூட்டி யருளிச்செய்கிறார். (அநாதியாதிவாக்யசதுஷ்டயத்தாலே) 'பாற்றி' என்றது நசிப்பித்து என்றர்த்தமாய் அதனை வ்யாவர்த்தயபூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார் "வ்லிஷணு" (வ்லிஷணு) இத்யாதி. (பாபக்ருத்தயாம்) பாபகரியையை; "கூதபூகிரியாபெவதயொ" (கூதபூகிரியாபெவதயொ) என்றிறேநிகண்டு. 'அருளிணு' என்றதுக்கு அர்த்தம் (தன்புகழ்இத்யாதி) (எண்ணுசைஎன்றது) எட்டுத்திக்குகளேன்றாய் அதுமஞ்சாக்ரோசந்திபோலே தத்ரதத்யகாச்சொல்லுகிறதென்கிறார் (விசேஷேத்யாதி) ஆழ்வாரையதுபவிக்கிறவியர் பரோபதேச ப்ரவ்ருத்தராய் எல்லாறாயுமழைக்கிறதேனென்னவருளிச்செய்கிறார் (தொண்டர் இத்யாதிவாக்யத்தாலே) 'சடகோபனருள்' என்றதுக்குவ்யாவர்த்தய பூர்வகமாக தாத்பர்யம் (மயர்வறஇத்யாதி) வ்யாவ்ருத்திதண்ணையுபபாதிக்கிறார். (அவ்வருள்இத்யாதி) அயலான-அசலான. 'ஒண்டமிழ்' என்றுவிசேஷிக்கையாலே திருவாய்மொழி யருளிச்செய்தவருள் தோன்றுகையாலும், 'சடகோபனருள்' என்னையாலும் பண்டைவல்லினைபாற்றியருளினவருளைச்சொல்லுகையாலும் இவ்விருண்டுக்கும் விசேஷணத்தை தர்ப்பிப்பிக்கிறார். (பாலேய் இத்யாதி) 'காரிமாறப்பிரானென்னைக்கண்டுகொண்டு பண்டைவல்லினை பாற்றியருளிணு' (இந்த) ஒண்டமிழ்ச்சடகோபனருளை எண்ணுசையுமறிய வியம்புகேன்' என்றவயம்.....(எ)

எட்டாம்பாட்டு.

அருள்கொண்டாடுமடியவரின் புற
வருளிணு வவருமறையின்பொருள்
அருள்கொண்டாயிரமின்றமிழ்பாடின
னருள்கண்டிரிவ்வுலகினில் மிக்கதே.

ப்ரதிபதம்.

அடியவர்-சேஷபூதர். இன்புற-ஆநந்தநிர்ப்பராக. அருள்க்ருபையை. கொண்டாடும்-கொண்டாடும்படி. அவ்வருமறையின்பொருள்-மறையினந்தவரும்பொருளை. அருளிணு-ப்ரசாதித்தருளிணு. அருள்கொண்டு - ஈஸ்வரக்ருபையையவலம்பித்து. ஆயிரம்-ஆயிரம்பாட்டாய். இன் - ரஸ்யமான. தமிழ் - திருவாய்மொழி

யை. பாடினானருள்கண்டிர்-அருளிச்செய்த ஆழ்வாருடையவருள்கண்டிர். இவ்வுலகினில்-இந்தலோகத்திலே. மிக்கது - மிக்கிருக்கிறது.....*

வ்யாக்யாரம்.

எட்டாம்பாட்டில், "எண்ணுசையுமறியவியம்புகேன்" என்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; ஆழ்வாருடைய அருள் சித்தசித்திவர தத்த்வத்ரயத்தையும் சுபளிகரித்திருக்கையாலே யென்கிறார்.

(அருள்கொண்டாடுமடியவர்) இவ்வாழ்வார் தம்மைப்போலே யிருக்குமவர்கள், "அதுவுமவனின்னருள்" என்றும், "அருள்பெறுவாரடியார்தம்மடியன்" என்றுமிருக்குமிவர்தம்மைப்போலே, "ஆனைக்கன்றருளையிந்த" என்றும், "நின்னோடுமொக்கவழிபடவருளினாய்" என்றும், "அருள்புரிந்தசின்தை" என்றும், "நின்னருளேபுரிந்திருந்தேன்" என்றும், "அருளாதொழியுமே" என்றும், இப்படிக்களாலவ னருளைக்கொண்டாடு மடியவர். இப்படியே பகவத்ப்ரசாதத்தையே கொண்டாடிப்போருமவர்கள். பகவத்ப்ரசாததேஹேதுவாக ஸ்வகதமான கர்மஜ்ஞாநபக்திகளை உபாயமாக ஆதரிக்குமவர்களளிக்கே, "கேவலபகவத்ப்ரசாதமே உஜ்ஜீவநஹேது" என்றிருக்குமவர்கள். தந்தாம்பக்கலுள்ள ஆதுகூல்யங்களை ப்ரசாதபலமாக நினைத்திருக்குமதொழிய, ப்ரசாதமாக நினைத்திராதவர்கள். இவரிப்படிநினைத்திருக்கிறது மற்றையாழ்வார்களையிறே, "ஆழியானருளே" என்றும், "நின்னருளேபுரிந்திருந்தேன்" என்றுமிதே அவர்கள் பாசுரங்கள். (இன்புற) ஆநந்தநிர்ப்பராக. "எண்ணுதனகளுண்ணுநன்முனி வரின்பந்தலைச்சிறப்ப" என்கிறபடியே - சாதகத்திலவ்யமின்றிக்கே பகவததுபவமே யாத்நையாமிருக்கும்படியாக. (அருளிணுவ்வருமறையின்பொருள்) அவ்வருமறை - ப்ரசித்தமாய்ப் பெறுதற்கரிதா யிருக்கிறமறை. அதாகிறது- வேதரஹஸ்யமான உபநிஷத்திறே. அவ்வருமறையின்பொருளையருளிணு- நித்யசத்தவஸ்ததர்க்கல்லது தோன்றாத உப

நிஷத்தத்தையு மருளிச்செய்தார். பரமசாத்தவிகர்க்கு
நித்யமான ஐஸ்வர்யமும் - உபநிஷத்ரஹஸ்யமிதே ;
“ ஸாஹிஸீரூபிதாஸதாம் ” (ஸாஹிஸீரஹஸ்யதாம்) எ
ன்னக்கடவதிதே. அதாவது - “ ஸாஹிஸீரஹஸ்ய ” (ஸாஹிஸீரஹஸ்ய)
என்றும், “ ருஹிஸீரஹஸ்ய ” (ருஹிஸீரஹஸ்ய) என்றுஞ்சொ
ல்லுகிறவிஷயத்தை தத்ப்ரசாதத்தாலேஸ்பிக்கை. “ ஸா
ஹிஸீரஹஸ்யநாநாதி ” (ஸாஹிஸீரஹஸ்யநாநாதி) என்றும்;
“ தஹிஸீரஹஸ்யநாநாதி ” (தஹிஸீரஹஸ்யநாநாதி) என்று
ஞ்சொல்லக்கடவதிதே.

[illegible]

விஷயத்தில் தமக்குண்டான அபிரிவேசத்தளவும் போரு
மாயிற்றென்னளவிலேக்ருபையும். (அ)

அரும்பதம்.

‘ஹேதுவென்னென்னில்’ என்றது- எல்லாருமிந்துஜ்ஜீவித். சும்படி சொல்லுகைக்குஹேதுவானவருடைய வதிசயமென்னென்னிலென்றபடி. கபளிகிரித்திருக்கையாலே என்றவருந்தாம் ‘இயம்புகேன்’ என்றுசேஷம். அருள் கபளிகிரித்திருக்கையாவது - தன்னதிசயத்தாலே தத்தவந்தரயத்தையும் விஞ்சியிருக்கை. இவ்வாழ்வாரும் மற்றவர்களு மருளைக்கொண்டாடி அரோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் (அதுவுமவனதித்யாதி) அருளைக்கொண்டாடுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன (இப்படிஇத்யாதி) இவர்கள் பக்கலாதுகூல்யாதி களிருக்க பகவத்ப்ரஸாதமே யுஜ்ஜீவநகரமாகக் கூடுமோவென்ன (தந்தாமித்யாதி) ‘அருள்கொண்டாடுமடியவர்’ ஆழ்வார்களேயாக வேணுமோவென்ன (இவரித்யாதி) இதுகுக்குரியாமகமேதென்ன (ஆபியான் இத்யாதி) பதார்த்தமருளிச்செய்து தாத்பர்யார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (எண்ணுதனகள் இத்யாதி) எண்ணுதனகள்-அஸங்க்யேயகல்யாணகுணங்கள். சாதநார்தாரிஷேதம்பண்ணுகிற விப்ரபந்தத்தை யதுஸந்திக்கவே யவர்களுக்குண்டான வத்யவசாயம் சுஸத்திரமாமென்று இவ்வாக்யத்துக்கு தாத்பர்யம். ‘மறையின் பொருள்’ என்றதுக்கு தாத்பர்யார்த்தம் (நித்யேத்யாதி) ‘அருளி னான்’ என்கைக்கு அதனுடைய சீர்மையேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பரமேத்யாதி) உபநிஷத்தஹஸ்யம் சீரியதென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (ஸாஹித்யாதி) ‘ஸா’ என்றுதரையைச்சொன்னாலும் அதுக்கு ததர்த்தத்தவாராவென்று கருத்து. ஸத்தவநிஷ்ட்டர்க்குத்தோற் றுகிற அர்த்தமேதென்ன (அதாவது இத்யாதி) உத்தார்த்தேப்ரமாணம் (ஏஷஇத்யாதி) பகவதஜேகந்தஹேதுத்தவே நானந்தயதீத்யப பதேஸாஸ்சேதி சூத்ரார்த்தம். அருமறையின்பொருளையருளினப்ரகாரமேதென்னு மாசாங்கையிலே ‘அருள்கொண்டு’ என்றருளிச் செய்தானென்று திருவுள்ளம்பற்றி வ்யாவர்த்தயபூர்வகமாக பகவ த்க்ருபை மூலமென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இவர்தாம் இ த்யாதி) அவனோப்ரேரித்தானென்ன (என்னுகியேஇத்யாதி) அநந்தமானவேதார்த்தத்தை சங்க்ரஹித்து. சஹஸ்ரசங்க்யையாகப்ரபந்திகரித்தாருண்டோவென்ன (சதூர்வீம்ஸதிஇத்யாதி) ஸ்ரீராமாயணத்தோடு ஸமமாக இருபத்துநாலாயிரமாகப்பாடாதே ஆயிரமாகப்பாடுவானென்னென்ன (ஓராத்மாவுக்குஇத்யாதி) “சடகே பனருள்” என்றும்போலே ‘பாடினானருள்’ என்றதுக்கு ஹார்த்

தாத்தாயம் (மயர்வறஇத்யாதி) 'கண்டர்' என்றதுக்கு தாத்தாயம் மருளிச்செய்கிறார். (சுபுவரன் இத்யாதி) "பொரு" தததினொகூ" (ஸூக்ஷ்மஸூக்ஷ்ம) என்கிறவ்யுத்தத்தைய யுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (சுதசுதீஸ்வரோத்யாதி) தம்முடையபக்கல்பண்ணின க்ருபையை த்ருஷ்டாந்தமுதேக விவரிக்கிறார். (அதனில்இத்யாதி) 'அருள்கொண்டாமடியவரின் புற வவ்வுருமறையினுடைய பொருளையருளினான்; அருள்கொண்டாயிர மின்றமிழ்பாடினான் டையவருளில்வலகினில்மிக்கதேகண்டர்' என்றவ்யம்.....(அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.

மிக்கவேதியர்வேதத்தினுட்பொருள்
நிற்கப்பாடியென்னெஞ்சுணிந்துத்தினான்
தக்கசீர்ச்சடகோபனென்னம்பிக்காட்
புக்ககாதலடிமைப்பயனன்றே.

ப்ரதிபதம்.

மிக்கவேதியர்-அதிசயித்தமுருகூழ்க்களுடைய. வேதத்தின்-வேதத்தினுடைய. உட்பொருள்-குஹ்யமான அர்த்தத்தை. நிற்க-நிற்க. பாடி-ப்ரபத்திவிஷயமாகப்பாடி. என்னெஞ்சுள்-என்மறஸ்ஸிலே. நிறுத்தினான்-சுப்ரதிஷ்டிதமாம்படிபண்ணினார். தக்க-தருதியான. சீர்-ஜ்ஞாநாதிபூர்த்தியையுடைய. சடகோபனென்னம்பிக்கு-என்னுடையபூர்ணரான ஆழ்வார்க்கு. ஆட்புக்ககாதல்-தாஸ்யத்திலே ப்ரவேசத்தாலுண்டானகாதல். அடிமை-தாஸ்யதைக்கு. பயனன்றே-ப்ரயோஜநமதவே.....*

வ்யாக்யாநம்.

ஒன்பதாம்பாட்டில், "ஆழ்வாருடைய அருளுலகில்மிக்கது" என்கைக்கடியென்னென்னில்; என்னுடையதன்மைப்பாராதே சகலவேதங்களினுடைய ரஹஸ்யார்த்தத்தைப்பாடி, அத்நையெனக் குபகரித்தாரென்கிறார். "நீசனேன் நிறையொன்று மிலேனென்கண் பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதி" என்றவ்விஷயத்தில் ஆழ்வாரருளிச்செய்தத்தை, ஆழ்வார்திருவடிகளிலே யிவரருளிச்செய்கிறார்.

(மிக்கவேதியர்) ப்ரமாணஸ்ரேஷ்டமானவேதத்தையே நிரூபகமாகவுடையவர்கள். "உளன்சுடர்மிகுசு

ருதியுள்" என்றழுவாரருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாலே, "புரோணஸூக்ஷ்ம" (புரோணஸூக்ஷ்ம) என்கிறார். அநேகசாகாத்யநம் பண்ணினவர்களென்றுமாம். (வேதத்தினுட்பொருள்) சகலவேதங்களினுடைய ரஹஸ்யார்த்தத்தை-வேதாந்தரஹஸ்யம் -ததீயசேஷத்வ பர்யந்தமான பகவச்சேஷத்வ மென்றிறே வைதிகசாஸ்த்ரம் நிர்ணயித்தது. (நிற்கப்பாடி) தூர்க்ரஹமான இந்தரஹஸ்யார்த்தத்தைக் கேட்பார்க்கு ப்ரதிபத்திவிஷயமாம்படிபாடி. "பரமனைப்பயிலும் திருவுடையார்யவரோலும்" என்றும் "எம்மையானும்பரமர்" என்றமருளிச்செய்தாரிறே. (என்னெஞ்சுணிந்துத்தினான்) பகவச்சேஷத்வத்துக்குங் கூட மேட்டுமடையான என்னெஞ்சிலே யித்தைஸத்திரமாக்கினார். கல்லைத்தொளைத்துஅதிலேநீரைநிறுத்துவாரைப்போலே, நிர்விவரமான என்னெஞ்சுக்குமிதுவே விஷயமாம் படிபண்ணினார். இகிறே - எந்தன்மையைப்பாராதே யென்றிறத்திற்பண்ணின வுபகாரம்.

(தக்கசீர்ச்சடகோபன்) இதுதொடங்கி உபகாரஸ்ம்ருதியாலே தமக்குப்பிறந்தஅபிநிவேசத்தைப்பேசுகிறார். (தக்கசீர்ச்சடகோபன்) "சர்வேஸ்வரன்கவிகள்" என்றால் தருதியான. கல்யாணகுணங்களுடைய ஆழ்வார். "அயர்வறுமமரர்கள்திபதி" என்றால்சர்வேஸ்வரத்வத்துக்குப்போரும்படி யிருக்குமாபோலே, "சர்வேஸ்வரன்கவிகள்" என்றால்போரும்படியாயிற்றழுவாரிருக்கும்படி; "எற்கும்பெரும்புகழ் வானவரீசன்கண்ணன்நனக் கேற்கும் பெரும்புகழ்வண்குருகூர்ச்சடகோபன்" என்றுதாமேயருளிச்செய்தாரிறே. (என்னம்பிக்கு) அதுக்குமேலே யொருபௌஷ்கல்யமிறேயிது. என்னேவிஷயீகரிக்கைக்குத்தருதியான சீலாதிகுணபௌஷ்கல்யத்தை யுடையவானவர்க்கு. (ஆட்புக்ககாதல்) அந்யார்ஹ சேஷமாக்கினருகி. (அடிமைப்பயனன்றே) இந்தருசியன்றே அப்போதேதாஸ்யமான ப்ரயோஜநத்தோடே வ்யாப்தமாயிருப்பது. பகவத்விஷயத்தில் ருசியடியாகப்பிறந்ததாஸ்யம், சரீரவிய்லேஷ

ம்பிறந்தால் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே ஒருதேசவிசேஷத்
திலேசென்றால் பெறக்கடவதாயிறேயிருப்பது; அங்ஙனன்
றிக்கே, ஆழ்வார்பக்கல் பிறந்தருசி, இச்சரீரத்தோடே யி
ங்கேயாழ்வார் திருவடிதனிலே யெல்லாவடிமையுஞ் செய்
யலாம்படிபண்ணும். ‘துயரறுகடாடிதொழுதெழு’ எ
ன்றுமுதலிலே அபரிவிசேஷித்த ஆழ்வார்க்கு * முனியேநா
ன்முகனுக் கவ்வுருகேயிறே. பேரூயிற்று; இவ்விஷயத்தி
ல் ருசிபிறந்தால் அத்தனைவிளம்பியாதென்கிறது. அன்
றேயென்றது - ஆமென்றுமாம்.....(க)

அரும்பதம்.

மிக்கதென்கைக்கு என்றது - மிக்கதென்றதிகையென்றபடி.
ஸ்ரீமதரகவிகள் கங்காதீரத்தினின்றும் ஆழ்வாருடைய தீவ்யதேஜ
ஸ்ஸை ஸரக்ஷாத்கரித்துவந்த மஹாயோகிகளாகையாலே இவருக்
கொரு தன்மையுமுண்டோவென்ன வ்யாக்யாதார்த்ருஷ்டாந்தமு
கேந ரைச்யமென்றருளிச்செய்கிறார் (நீசனேன்த்யாதி) ‘மிக்க.
என்றதுக்குச் செஷ்ட்டதையும் பஹுவமும் என்றிரண்டர்த்தம்’
முந்தினதையருளிச்செய்கிறார் (பரமானேத்யாதி) பரமானஸ்கா
ஷ்ட்யமபௌருஷேயத்வாதிகளாலே. இப்படி விசேஷணமிட்டிச்
சொல்ல வேண்டுமோவென்ன; ஆழ்வார்விசேஷணமிட்டாற்போ
லே யருளிச்செய்தாரென்கிறார் (உளன் இத்த்யாதி) இரண்டாமர்த்
தம் (அநேகேத்யாதி) வேதார்த்தம் பகவச்சேஷத்வமன்றோ, உள்
பொருளை தன்னெஞ்சில் நிறுத்துகையாவதென்னென்ன, அருளிச்
செய்கிறார் (‘வேதார்தரஹஸ்யம்’ என்றுதொடங்கி ‘ஸத்திரமாக்
கினார்’ என்னுமளவும்) ஆழ்வாரோவிக் கொள்ளத்தாமிக்கே யடிமை
செய்கையாலே தமக்கிங்கே சித்தித்தவடிமை ஆழ்வாருக்கர்ச்சாவ
தாரமேவிக் கொள்ளமாட்டாமையாலே பரமபதத்திலே சித்தித்த
தென்றபடி. வேதார்தரஹஸ்யம்பரணவத்தில் சதுர்த்தயர்த்தம். உ
க்தார்த்தத்துக்குத்ருஷ்டாந்தமுக்கே விவரிக்கிறார் (கல்லைத்தொளை
த்தியாதி) நிர்விவரமான பகவச்சேஷத்வம்கூடப் புகுராதபடி
கீழோடே யிவ்வர்த்தத்துக்குச் சேர்த்தியாகையாலே பர்கருதார்
த்தோப ஸம்ஹாரம்பண்ணுகிறார். (இதிறே இத்த்யாதி)
‘இததொடங்கி என்று’ இந்த அர்த்தமும் மேற்பாட்டும்.
தக்கவென்றதுக்கொன்று சொல்லவேண்டுகையாலே சர்வேஸ்வ
ரன் கவி என்றுசொல்லுநகருத்தக்கவொன்றர்த்த மருளிச்செய்
கிறார் (சர்வேஸ்வரன் இத்த்யாதி) கண்ணன்தனக்குக்கவியென்றாலே

ற்கும் பெரும்புகழ் என்றுகருதி பரமானமருளிச்செய்கிறார். (ஏற்
கும் இத்த்யாதி) ‘தக்ககீர்’ என்றபோதே கல்யாணகுணங்களைச்சொ
ல்லியிருக்க ‘நம்பி’ என்பானென்னென்னில் அருளிச்செய்கிறார்.
(அதுக்குமேல் இத்த்யாதிவாக்யத்வத்தாலே) ‘ஆள்புக்ககாதல்’
ஆள்புக்குப்பண்ணினகாதல். இத்தையருளிச்செய்கிறார். (அந்நயே
த்யாதி) அடிமையை பயனாக-பலமாக, உடைத்தானதென்று அர்த்
தமருளிச்செய்கிறார். (அப்போது இத்த்யாதி) ‘வ்யாவர்த்தயூர்வகம்
விவரணம்பண்ணுகிறார். (பகவதித்த்யாதி) இத்தை மூதலிக்கிறார் (து
யர்இத்த்யாதி) முந்தினவர்த்தத்தில் ‘அன்றையடிமைப்பயன்’ என்ற
ர்வயம். இரண்டாமர்த்தத்துக்கு யதாக்ரமம்ர்வயம்.....(க)

ப த் த ர ம் பா ட் டு.

பயனன்றுகிலும்பாங்கலராகிலும்
செயல்நன்றுகத்திருத்திப்பணிகொள்வான்
சூயிலினின்றும்பொழில்சூழ்குருகூர்நம்பி
முயல்கின்றேனுன்றன்மொய்கழற்கன்பையே.

ப்ரதிபதம்.

பயனன்றுகிலும் - ப்ரயோஜனமில்லாதேயாகிலும். பாங்கல
ராகிலும் - பாங்கலராகிலும். செயல் - வ்யாபாரத்தை. நன்றுக - அது
ஷ்ட்டாநபர்யந்தமாக, திருத்தி-சிக்ஷித்து. பணிகொள்வான் - பகவ
த்பாகவதகைங்கர்யத்தில் அர்வயிப்பிக்கிறார். சூயில் - ஆழ்வார்பரிசு
ரத்திலே யிருக்கிறசூயில்களுக்கூட, நின்னு-நின்னு, ஆர் - திருவாய்
மொழியைப்பாடுகிற ஸம்ருத்தியையுடைய. பொழில் - பொழிலா
லே, சூழ் - சூழப்பட்ட, குருகூர் - திருநகரிக்கு. நம்பி - நிர்வாஹகரா
னவோ, உன்றன் - தேவரீருடைய, மொய் - ஸ்லாக்யமான. கழற்கு -
திருவடிகளுக்கு. அன்பையே - அன்பையே, முயல்கின்றேன் - அர்த்
தியாநின்றேன்.....*

வ்யாக்யாநம்.

பத்தரம்பாட்டில், ஆழ்வார்தமக் குபகரித்தவுபகா
ரத்தை யதுசந்தித்தவாரே, தாமிதுக்குமுன்பு ஆழ்வார்வி
ஷயத்தில் நின்றநிலையடங்க முதலடியிட்டிலராகித்தோற்
றுகையாலே, அவர்பண்ணின வுபகாரத்தைப்பேசுகிறார்.
ஆசார்யன்பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லை
யோவென்னில்; ‘சூக்தாஹ்வாயுயிவீஹ்யாநுததூயு’

வுமன்றிக்கே ததீயரளவுமன்றிக்கே ஆசார்யவிஷயத்திலே ஸத்தராய். தனக்குபுருஷார்த்தம் வேண்டியிருக்கில் பகவத்விஷயத்தைப் பற்றவமையும்; அங்ஙனதானுகந்ததன் றிக்கே “ஈஸ்வரனுக்கப்பே புருஷார்த்தம்” என்றிருக்கில் பாகவதர்களைப்பற்ற வமையும்; “ஜோநீகூரெத்யவெரிதே” (ஐநீகூரெத்யவெரிதே) (ஐநீகூரெத்யவெரிதே) என்று - பாண்டவர்களைத்தனக்கு தாரகராகவிறே நினைத்திருப்பது; ஈஸ்வரனோடு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு வாசியற எல்லாருடையவுகப்பும் புருஷார்த்தமென்றிருக்கி லாசார்யனைப்பற்ற வடுக்கும்; “ஆசார்யவான் என்றாயிற்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கப்பது; ப்ரதமத்திலே ஆசார்யன்தனக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநமுகத்தாலே ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைப்பிறப்பித்து பகவத்ஸமாஸ்ரயணவே னையிலே புருஷகாரபூதனாய், தன்னுடைய அநுஷ்டாநத் தாலே யிவனைநல்வழியேகொண்டுபோய், ப்ராப்திதசையி லும் சாத்யவிய்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கக்கடவனாய் இப்படிபஹுமுகத்தாலே உத்தேஸ்யனாயிறே யிருப்பது. மதுரகவிசொன்னசொல்) ஆழ்வானாதத்தாம்சொன்ன பாகரம் தமக்கினிதாயிருக்கையாலேமதுரகவியென்கிறார். (சொன்னசொல்நம்புவார்பதிவைகுந்தங்காண்மினே) இ னிதாயிருந்ததில்லையாகிலும், இப்ப்ரபந்தத்தைத்தஞ்சமா க நினைத்திருக்கும்வர்களுக்கு வஸ்தவ்யதேசம் பரமபதம். ஆழ்வாருத்தேஸ்யரானால், திருநகரியன்றோ ப்ராப்யமாவ தென்னில்; திருநகரியில் * பொலிந்துநின்ற பிரானுணையு ம், ஆழ்வாரானையுமா யிருபுரியாய்ச்செல்லும்; அங்ஙன ன்றிக்கே ஆழ்வாரானையேயாய்ச்செல்லும் பரமபதம்; “அ டியார்நிலாகின்ற வைகுந்தமோ” என்றும், “வானவர்

நாடு” என்றுஞ்சொல்லக்கடவதிறே. நம்பிதிருவழுதி வள நாடுதாசர் “நம்புவார்பதிவைகுந்தம்” என்று-அவர்களி ருந்த தேசங்காண்பரமபதம்” என்றுசொல்லுவர்; “உ னைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாகுந்தம் மூரொல்லாம்” என் னக்கடவதிறே; “கூரத்தாழ்வான்மகன் பிறந்தபின்புச ம்சாரமும் பரமபதமு மிடைச்சுவனாத்தள்ளி யொருபோ கியாயிற்றுக்கான்” என்றுபெற்றிபணித்தார்” என்றுபிள் றோ யருளிச்செய்வர்.....(கக)

அரும்பதம்.

நிகமத்தில் ‘நம்புவார்பதிவைகுந்தங்காண்மின்’ என்றத் தைக்கடாக்கித்தவதாரிகை (நிகமத்தில் இத்தயாதி)

அன்பன் என்றவிடத்தில் ப்ரீதியைவிஷயாநுபுமமாக வாத் ஸல்யபரமாக வருளிச்செய்கிறார் (வாத்ஸல்யத்தைஇத்தயாதி) அன் பன்நீனையடைந்தவர்கள்-ஸ்ரீமஹாபாகவதர்கள். இங்கு ‘அன்ப ன்’ என்றதுபத்தன் என்றபடி. ‘நம்பி’ பததாத்பர்யம் (அடியாரி த்யாதி) பகவானையும் பாகவதர்களையும்பற்றாமல் ஆழ்வார்லீ டயத் திலன்பராவானென்னென்ன ‘அன்பன்’ ‘தன்னையடைந்தவர்கட் கெலாமன்பன் நம்பிக்கன்பன்’ என்கிறபதங்களைக்கடாக்கித்த இ வர்களுக்குண்டான பலதாரதம்யங்களை யருளிச்செய்கிறார். (தன க்கு என்றுதொடங்கி அஞ்சவாக்யத்தாலே)

அவர்களுக்குப்பாகவன் றிக்கே அவன்பண்ணின் வுபகார த்தாலும் பற்றவேண்டுமென்கிறார். (ப்ரதமத்தில் இத்தயாதி) ‘சொ ல்நம்புவார்’ என்னுதே ‘சொன்ன’ என்கையாலே பலிதம் (இனி தாய்இத்தயாதி) (இருபுரியாவது) ஒருவன்முறுக்கு எதிர்முறுக்கு க்கு விபீதமாயிருக்கை. இங்கே தானே பரமபதம் என்றதக்கு ஸம்வாதமாகவருளிச்செய்கிறார் (கூரத்தாழ்வானித்தயாதி) (பெற் றிபணித்தார் என்றது) இங்கேயிருக்கச்செய்தேதானே அந்தவிபூ தியிலதுபவத்தைப்பெற்றிபணித்தார். அங்குத்தையிலதுபவம் இங்

சேகட்டுகையாலே இங்கேயிருந்தே அந்தவிபூதியை யுண்டாக்கி
னார்; ஆகையாலேயொரு போகியாயிற்றென்றபடி..... (கக)

ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்ரீபெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு

ப்ரதிபத-வ்யாக்யாந அரும்பதங்கள்

முற்றிற்று.

மதுரகவியாழ்வார்.

